3 Seiten in deutscher Sprache



Stindardul

Anul X, Nr. 68/69, Ian.-Februarie 1963 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 60 Pfg.

Din ziua în care oficialitatea comunistă a anunțat că „procesul de transformare socialistă a agriculturii s'a încheiat", rezistența activă a țărănimei împotriva regimului și a organelor lui de execuție s'a accentuat, luând în anumite regiuni ale țării caracter de răscoală.

Avem informații precise despre acțiuni care au avut loc recent în Banat. Spre sfârșitul lui Octombrie 1962, locuitorii satelor din apropiere de Bozovici, odinioară comună fruntașă, au luat cu asalt sedii de partid, precum și alte localuri administrative omorând în bătăi secretari de organizații de bază și responsabili agricoli. Când unități M. A. I. au vrut să intervină și să opereze arestări, răscoala s'a întins și în raionul Moldova Nouă. La Moldova Nouă, cât și la Moldova Veche, țăranii răsculați s'au folosit și de arme de foc, pricinuind Miliției pierderi simțitoare. Miliția a fost nevoită să ceară ajutorul Grănicierilor. Intre alții, la Moldova Veche a fost ucis și Lt. Colonel de Miliție Aurel Ionescu, provenit din cadrele utemiste și originar din Bușteni. După înăbușirea revoltei, numeroși țărani s'au refugiat în Munții Semenicului. Acestea sunt informațiile noastre, informații confirmate dealtfel.

Populația românească din această regiune a Banatului a opus până acum cea mai înverșu-

(urmare în pag. 3)



Caransebeș: Primăria

Das Rathaus von Karansebesch, Sitz der Gemeinschaft des ehemaligen kaiserlichen Rumänisch-Banater Grenzregiments Nr. 13.

NOTE DE CARNET (IV)

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Riscul Represaliilor

Un ultim argument, menit să frângă elanul combativ al popoarelor aservite și să spulbere astfel orice veleitate de acțiune liberatoare, este riscul represaliilor sângeroase.

Utilizat ca un apel ultim la . . . calm și resemnare, acest argument convinge fiindcă impresionează — prin puterea de evocare a unor moduri de represiune de o amploare și bestialitate rar întâlnite. Berlin! . . . Poznan! . . . Budapesta! . . . Ardere de tot; exemple teribile de trecere oarbă prin foc și sabie. Impunându-se, sau mai de grabă impunându-ni-se ca o postulare a evenimentelor, teoria brațelor încrucișate neputincios, înșurubată într'un argument ca o statue într'un soclu de granit, pare solid fundată. Inerția și neputința înțelegerii sensului real al evenimentelor, transformate în concepție politico-ideologică simplă și în afara perimetrului teroarei confortabilă, curentul defetist câștigă teren; lupta de eliberare națională fiind considerată definitiv compromisă.

Impas greu, anihilator, din care nu vom ieși decât lămurindu-ne sensul acestui fatalism ucigător, pe care dacă nu-l aprobăm trebue să-l înțelegem.

Psihologic, resemnarea se explică. Toate încercările de rupere a cătușelor s'au soldat până acum cu înfiorătoare sacrificii. Alternativa morală, ori luptă ori sclavie, nu mai convinge. Cu fapte se poate dovedi că lupta națională n'a avut până acum, în raport cu resemnarea, niciun alt avantaj decât jertfe în plus; și am face într'adevăr dovadă de o condamnabilă ușurință dacă ne-am închipui că în viitor, acționând la fel, rezultatele ar fi altele. Voința de dominație a comunismului, prin orice mijloace, nu poate fi tăgăduită: cât timp sistemul comunist va dispune de forța necesară pentru sufocarea oricărei opoziții naționale active, accesibilă, și înăbușirea în sânge a insurecțiilor armate, trebue să contăm cu o reacțiune instantanee, automată, radicală.

Oportunitatea Acțiunii

Asta e realitate; și oricât ar părea de paradoxal, am ținut sa o prezentăm în toată cruzimea ei, nu pentru a confirma o teorie pe care nu vrem să ne-o însușim, ci pentru a pune în evidență urgența necesității unei lupte naționale adaptată la situație. Căci, în pofida unei false dialectici a evenimentelor, este cu atât mai mult nevoe de noi cu cât situația e grea și complicată; dacă ea ar fi simplă, ușoară, nu ar fi nevoe nici de înțelegere, nici de voință si nici de acțiune jertfelnică. La această răscruce istorică a popoareolr noastre, inacțiunea nu poate fi decât condamnabilă; ea este dăunătoare, fără să fie justificată.

E ceea ce ne propunem să arătăm, acum și aici.

Chipurile, câteva eșecuri, grele în consecințe, ar condamna fără apel orice încercare de acțiune contra comunismului invadator. Dar poate teroarea să stârpească din inimi dorul și voința liberării? . . . Anticomuniști de circumstanță, plasându-se marxist la remorca evenimentelor, pretind că singura atitudine rezonabilă în situația actuală — care durează de șaptesprezece ani — ar fi resemnarea. Aceleași cauze vor avea totdeauna aceleași efecte; spun ei, cu o certitudine pe care numai ignoranța lucrurilor o poate conferi. Sigur, noi admirăm tenacitatea atașamentului lor la tot ce-i rezonabil. Doar așa am avut un 23 August 1944; apoi, atunci când proaspăt scăpați din țara de ei eliberată căutam cu îndreptățită sete de răzbunare armata de eliberare națională, îndemnurile la emigrare și naturalizare, după exemplul Crețeanului. Așa avem azi mii de prizonieri, de care nimeni nu se ocupă, în străfundurile Rusiei, Rușii în Țară, iar Exilul românesc pulverizat și împrăștiat în patru vânturi . . .

Nu vrem să polemizăm cu „Sensul Istoriei", dar dacă istoria are un sens — atunci când are —, el e imprimat de oameni; și nu-i poartă, oameni și popoare, așa cum poartă vântul frunzele uscate, decât dacă ei înșiși se lasă purtați.

Teoria inacțiunii nu merge până la ultimele consecințe. Altfel s'ar vedea că o condamnare a luptei naționale, înseamnă în fapt abandonarea definitivă a ideii de eliberare, acceptarea permanentizării sclaviei. Căci cine mai e atât de naiv să creadă în posibilitatea desrobirii printr'o intervenție externă? De altfel, asupra acestui punct, freneticii adepți ai inacțiunii sunt de la o vreme foarte discreți. Mai vorbește cineva de faimoasa rezolvare a problemei românești la scară internațională? . . .

Nu e deloc întâmplător că în disperare de cauză cei mai buni dintre noi se refugiază pe un plan de strictă atitudine morală și, față cu ceea ce socotesc ei fatidic, nu mai întrevăd decât lupta fără speranță, moartea, ca o posibilitate de liberare ultimă. Lăudabilă, această atitudine excesivă trebue combătută ca și resemnarea, cu toată convingerea. Ea nu poate face decât victime și e ca atare dăunătoare adevăratei lupte naționale; căci nu e vorba de salvarea unor indivizi, și nici de salvarea unei generații, nici măcar de salvarea unui popor, ci e vorba de salvarea unui neam în tot ceea ce prezintă el ca realizări trecute și posibilități viitoare, de un prezent vitreg greu amenințate. Ori, aceasta nu se va împlini decât prin mobilizarea mulțimilor și canalizarea energiilor în sensul eficacității. Rămânând mereu sub semnul principiilor morale, lupta națională trebue să se plaseze pe terenul acțiunilor pozitive. Altfel jertfele sunt inutile.

În perspectiva resultatelor, teoria inacțiunii ni se înfățișază cum nu se poate mai dăunătoare; rămâne să arătăm că ea este în plus și falsă.

Eroarea fundamentală a protagoniștilor inacțiunii, rezidă într'o tendință irezistibilă de simplificare și generalizare, datorită aplicării pripite, la fenomene sociale complexe, a unor legi fizice elementare; după tipic marxist. Ori, știut este că o lege — în celălalt sens, unde nu e nevoe de sancțiuni pentru ca legea să fie lege — o lege este infirmată printr'o singură excepție. Ori, în cazul care ne preocupă, excepțiile nu lipsesc; deci legea fizică nu poate fi aplicată aidoma. Și chiar dacă i-am admite

(urmare în pag. 5)

RES MIRANDA AN TRISTIS?

de E. LOZOVAN

„Uluitor sau trist?" — cu acest exord de enciclică dl Virgil Ierunca mă fulgeră („Cuvântul" no. 6), pretinzând implicit că nu există decât un singur fel de a gândi românește în afara fruntariilor R. P. R., al său. Cine va îndrăzni să cugete cu capul propriu și potrivit unor criterii pe care le va socoti mai apropiate de adevăr va fi acuzat de „prezumție". În deobște modestia crește în mod proporțional cu vârsta și cu realizările. Nu pot spune: „Il a raison parce qu'il a vingt ans?" și nu voi trage concluzii asupra altitudinii operelor științifice ale d-lui Ierunca, care, crede d-sa, îi dau dreptul de a adopta acest ton **fortissimo con brio.** Prefer însă să-mi amintesc cum, la capătul unei vieți de muncă și abnegație, marele savant care a fost Al. Philippide scria aceasta frază admirabilă: „dacă am greșit e pentrucă mai mult nu m'au ajutat puterile și mintea" (citez din memorie). Cuvinte ca acestea nu vor ieși niciodată din pana d-lui Ierunca pentrucă d-sa are totdeauna dreptate și împotriva tuturor. D-sa nu va încerca nici disperarea lui Theodor Mommsen care-și cenzura critic magnifica sa operă — pe care se sprijină toată știința vremilor moderne despre antichitatea romană. — Fericit muritor e dl. Ierunca.

Așadar păcatul meu — comun de altfel unor oameni al căror nume nu roșesc să-l pronunț — e de a fi afirmat, în esență, ca I. L. Caragiale n'a fost legat nici carnal nici sufletește de neamul românesc, că a avut o mentalitate tipică de metec arogant care în loc să respecte țara adoptivă, pentru a-și justifica și definitiva asimilarea, și-a bătut joc de ea în fel și chip, că, în sfârșit, este patronul ideal al tuturor veneticilor obraznici care ne-au încălcat țarina — ieri și azi — și, ca atare, e la locul lui în pantheonul R. P. R. Am formulat din nou, mai clar, cele afirmate anterior pentrucă nu am intenția să retractez nicio virgulă. Mă văd deci obligat să răspund și o voi face domol, cu glas bemol.

Dl Ierunca pretinde că **eu** îl „exilez" pe Caragiale din literatura română. Lucrurile stau mult mai simplu. În momentul când s'a procopsit cu moștenirea Momuloaiei s'a mutat la Berlin sau, cum se exprimă el însuși cu eleganță „din casa măsii a fugit". Deci în condițiile unei Românii libere, unde a scris fără opreliște ce a poftit, paraponisit că societatea pe care a beștelit-o nu l-a acoperit cu flori, s'a exilat de bună voie, făcând mai întâi de toate dovada neasimilării sale. Ar mai fi ceva de spus și despre lipsa de consecvență cu sine însuși a omului care nu-și asumă răspunderile cu demnitate pâna la capăt. Când ataci cu ferocitate o societate nu te prezinți spre a cere sufragiile celui mai înalt for de cultură, prezentând spre premiere tocmai rechizitoriul. Când acesta refuză laurearea declarația „Academia este oarbă ca toți orbii" marchează o situație în adevăr caragelească, cu logică cu tot.

Continuând, dl. Ierunca refuză cu argumentul puternic al ironiei o interpretare psihanalitică a operei lui Caragiale. Distinsul meu cenzor nu ignoră că investigația clinică este un procedeu normal al criticii literare moderne; el cunoaște desigur lucrările lui Henri Mondor despre Gide, ale dr-lui Logre despre „neliniștea" lui Lucretius, ale dr-lui Gelma despre „psihoneurastenia" lui Ovidiu. Mai mult, comentând ultima carte a d-lui Mircea Eliade, își manifestă admirația față de introducerea freudismului în sociologie și în filosofia istoriei. Acest fel de a judeca se chiamă la Paris: „deux poids et deux mesures".

Nu e lăsat la o parte „boiul Levantinului", protestează dl Ierunca. Și dece ar fi de vreme ce interesatul însuși și-a afișat ostentativ originile semnând când Caratzalis când tocmai **L. Van-Tyn**?

Pe Paul Zarifopol dl Ierunca îl citează, însă nu când il numește pe Caragiale „adevărat oriental" (Prefața la Opere I). — Și aici este poate necesar să fac o precizare. Prin studiile mele sper a fi dovedit cu prisosință philohellenismul meu. Și am făcut-o fără emfază, cu convingerea adâncă și gravă, că Europa noastră n'ar avea niciun sens dacă o mână de eroi — coborîți printre noi din frizele eterne — nu ne-ar fi arătat ce însemnează a trăi și a muri liberi. Exemplul hellenic, dela Salamina până la căderea Byzanțului și a Trebizondei, este cel al luptei cu viziera ridicată în fața Asiei, având spatele descoperit de un Occident felon. Căci nicio Renaștere n'ar fi fost posibilă fără sacrificiul solitar al lui Constantin XI Dragases. (Pe care de altfel dl Ierunca îl ghemuiește într'o metaforă scandaloasă când numește knutoarchia muscăleasca „Bizanțul roșu"). Am deci dreptul moral de a denunța strâmbăturile unui **Graeculus** ca I. L. Caragiale — care murdărește tot ce e sublim în hellenism — după cum voi continua să ajut cu fervoare Hellada în eternitatea ei, și voi repeta pururi ca o rugăciune versurile **Perșilor** lui Eschyl.

Pentru a-l situa pe Caragiale dl Ierunca are nevoie de două milenii de gândire istorică și mă trimite, spre a justifica conceptul elementar al bi-polarității, dela Polybios la Toynbee. Nu am vanitatea de a răspunde mallarméean **J'ai lu tous les livres,** ori faustic **Juristerei und Medizin hab' ich durchwert,** însă îl pot asigura pe eruditul meu contradictor că ce am studiat din cei doi autori am făcut-o temeinic, pe limba lor, nu citind **digest**-uri ziaristice. Pentrucă pomenește de Polybios (mai nimerit ar fi fost să-l menționeze pe Plutarchos cu ale sale **Vitae parallelae,** în care de altfel aplica o tehnică deloc originală, împrumutată dela Theopompos și vechii istorici greci), m'aș fi așteptat ca dl Ierunca să aibă o idee mai înaltă despre obiectivitatea științifică. Căci acesta este leitmotiv-ul care traversează opera Megalopolitanului. Pe Toynbee să-l lăsăm de-o parte căci altfel ar trebui să inventariez critica serioasă făcută de adevărata erudiție istorică care nu se lasă impresionată de succesul de librărie. Mă văd forțat să subliniez — căci dl Ierunca, atât de grăbit în caracterizări, mă va acuza de teribilism —: nimeni nu contestă istoricului englez erudiția, suflul epic, puterea de sinteză, însă i se reproșează pe bună dreptate schematismul, generalizarea rapidă, oarecare procrustianism în solicitarea argumentelor. În esență: defectele și calitățile lui Spengler. Acestea în ce privește „baza" bi-polarității românești. În ce chip participă I. L. Caragiale la ea? E ceeace rămâne de demonstrat, însă nu cu peremptorii decrete sinaitice ci temeinic. Lucru imposibil căci tocmai faptul esențial — românismul autorului — constitue obiectul desbaterii. Deci până la înlăturarea acestei **error fundamentalis** toate soritele culturiste rămân simpli pași de balet.

Evocarea lui Eminescu în acest context este inoperantă, căci ceeace i se permite unuia nu i se tolerează celuilalt. Eminescu avea dreptul să scrie ce a scris pentrucă nu era un pripășit al meleagurilor noastre. El avea în spate toată mica boerime din țara de sus a Moldovei care a apărat cu carnea și sângele ei hotarul răsăritean. În glasul său tuna ecoul sânețelor dela Lipnic și Valea Albă nu se fârnâia deverul bragagiilor din Scutari. Ceeace i se cerea lui Caragiale — cetățean român de a doua generație și singurul din familia sa născut pe pământul nostru — era **sobrietatea gesturilor.** Bună rea așa e legea nescrisă a națiunilor: un emigrat trebue să păstreze măsura în noua sa patrie; el nu va putea fi nici naționalist înfierbântat nici cenzor acerb. Iată dece găsesc pline de bun simț cuvintele lui D. A. Sturdza — care n'a fost numai un „liberal", om de partid oarecare, ci istoric și secretarul Academiei Române: „Dl Caragiale să învete a respecta națiunea sa, iar nu să-și bată joc de ea. Academia trebue să încurajeze tot ce poate să înalțe pe poporul nostru." Și alături de D. A. Sturdza, din 23 membri prezenți, 20 au votat împotriva premierii lui Caragiale. Printe ei: Kogălniceanu, Hasdeu, Tocilescu, Odobescu — toți, desigur, mai puțin subtili decât colaboratorul „Cuvânt"-ului. Intervenția lui D. A. Sturdza este calificată de dl Ierunca drept „diatribă politcă". Nu-mi vine să cred că dl Ierunca nu cunoaște valoarea terminilor, mai degrabă n'a citit textele (Iată referința exactă: Anal. Acad. Rom. — Desb. ser. II, tom. XIII, 1890—1891, pp. 138—140, ședința din 14 aprilie 1891. Volumul se găsește la Paris la

(urmare în pag. 2)

RES MIRANDA AN TRISTIS?

urmare din pag. 1)

Sorbonna și la Biblioteca Națională). În realitate dl Ierunca și-a cules informația din revista R. P. R-ista „Viața Romînească" (Iunie 1962, p. 253, col. 1) care califică, bine înțeles, discursul lui D. A. Sturdza de „veninos". Cea mai bună dovadă de spiritul independent al acestuia o constitue faptul că înainte de a face critica lui Caragiale „liberalul" nu se sfiește să pună la punct drastic denigrările anti-românești ale lui Mite Kremnitz, protejata Reginei Carmen Sylva.

Să trecem la Moftologicale. Dl Ierunca pretinde că „optica moftului nu e optica lui Caragiale ci răpunerea, osândirea moftului". Să vedem. Prima serie a „Moftului Român" apare între 24 ianuarie și 24 iunie 1893. Subtitlul este: „revistă spiritistă națională, organ bi-ebdomadar pentru răspândirea științelor oculte în Dacia Traiana". Dl Ierunca n'a deschis colecția „Moftului" pe care o poate consulta la Sorbonna și n'a făcut o apropiere elementară. Iulia Hasdeu murise la 17 septembrie 1888. Părintele zdrobit (**Je suis un homme mort,** îi scria lui Gaston Paris), în plină putere creatoare — avea doar 50 de ani — lasă în paragină grandiosul său șantier științific. Nu mai are nici energia să-și țină cursul la Universitate pe care îl suplinește Lazăr Șăineanu. Se sbate... **Așteptând:**

Sunt trist? nu-mi cereți veselie,
Lăsați-mă să plâng mereu,
A râde eu? Ce ironie!
Ce râs grozav a râde eu!

N. Iorga remarca, cu marea lui sensibilitate: „E îndreptarea unei mari indiferențe a timpului să se releveze cât de sus se ridică în forme nouă pe care sinceritatea zguduirii sufletești le provoacă, poesia lui din **Gaudeamus.**" Urmează licărireea de lumină a consolării transcedentale care-l va conduce la **Sic cogito.** Elita europeană — și ce elită: Ascoli, Angelo de Gubernatis, Gaston Paris — este profund mișcată de durerea lui Hasdeu. **Toți** — afară de I. L. Caragiale care găsește în surparea morala a unui semen materie grasă pentru țâfna înfrângerilor sale. Și în timp ce Hasdeu, gemând, scria cea mai dureroasă legendă trăită, **Povestea crinului,** Conu Iancu își bătea coapsele chicotind: **Spiritism și telepatie; Istoric; Istorie și limbă; Magnum Mophtologicum; Ruga spiritistului.** Aceasta este „răpunerea moftului" — tontoroiul pe cavoul dela Bellu? Eu confund „metoda cu propriul ei obiect"? Al. Macedonski a fost pus la index moral pentru patru versuri nefericite, scrise într'un moment de rătăcire, penrtu care s'a căit public. Caragiale care persevereaza lucid și sadic ani de-a rândul „toarnă tipare de artă" și apără „valorile permanente românești", batjocorindu-l — el negustorul de băuturi — pe bărbatul ilustru, de descendență voevodală, care va reprezenta de-a pururi lupta aprigă a românimii de dincolo de Prut împotriva bestiilor răsăritene.

Să vedem acum ce e cu „Junimismul" din Caragiale, la care dl Ierunca ține năpristan. Argumentele sunt două: „tropism literar" și studiul lui Maiorescu despre „Comediile lui Caragiale". Restul sunt citate nu dovezi: tehnică veche, **jurare in verba magistri.** Formula „tropismului" e comodă căci orice critică socială din secolul al XIX-lea, după, ba chiar și înainte, de, Maiorescu, poate fi clasată sub cupola atoatecuprinzătoare a rechizitoriului — de altfel sumar — al „formei fără fond". (Și aici e necesar să amintesc măcar în treacăt punctul de vedere hasdeian. Maiorescu avea întrucâtva complexul inferiorității față de Europa, Hasdeu nu. Lui nu i-ar fi trecut prin minte conceptul că noi maimuțărim Europa, cu sau fără fond, pentrucă avea o idee prea înaltă despre istoria românească.) Așadar „tropism literar" ar putea fi teatrul lui Alecsandri, dinaintea apariției decalogului, „cântecelele" minore (Faca, Ianov, Bengescu) din care Caragiale a împrumutat copios, ba chiar și „Contemporanul" lui Iosif Nădejde! Mă gândesc în special la campania împotriva plagiatelor: „formă fără fond" nu?

Să stabilim acum cronologia unor „raporturi excelente în ciuda unor distanțări momentane". Caragiale participă pentru prima dată la reuniunea „Junimii" la 26 mai 1878. În 1879 se publica în „Convorbiri literare" în numărul din noembrie **O noapte furtunoasă** cu dedicație lui Maiorescu. Acesta tipărește în 1885 amintitul studiu — destul de măsurat și de altfel singurul text pe care criticul l-a consacrat comediografului. În 1890 colaborarea lui Caragiale la „Convorbiri" încetează. În articolele **Două note și Ironie,** apărute în același an îl acuză pe Maiorescu că a falsificat versurile lui Eminescu, că l-a lăsat pe acesta în mizerie și că a profitat bănește din vânzarea Poeziilor. În anii următori „junimistul" Caragiale se deslănțuie într'o adevărată campanie. În martie 1892 ține la Atheneu conferința **Gaște și gâște literare** (=„Junimea"), iar la 8 mai 1893 vorbește despre **Prostie și inteligență** (Maiorescu = „un profesor de universitate care-și predă un curs de logică veche, de care râd și copiii, dă dovadă că-i prost... ar fi trebuit să taie lemne"). A se nota bine datele: în ianuarie același an lansase în „Moftul" campania împotriva lui Hasdeu. Nu este aceasta cea mai crasă megalomanie: patru clase gimnaziale porneau la asaltul celor doi stâlpi ai culturii românești! Dar accesul lui Caragiale din 1892—93 se explică biografic. În martie 1892 se găsea fără situație și voia să se mute la Brașov pentru a face orice; era urmărit de creditori. Omenește e trist: era hărțuit. Însă să nu ni se spună că învârtirea bâtei din motive strict personale e o „operă de igienă socială" e pur și simplu **defulare.** Și iată cum psihanaliza, ironizată sumar de dl Ierunca, ne lămurește deplin. Caragiale moralist? A se slăbi.

Să rezumăm. „Junismul" lui Caragiale a durat între 1878—1890, și încă târîș-grăpiș grație răbdării și diplomației lui Maiorescu care a tolerat, între altele, ieșirea țățească de la 17 martie 1884 împotriva gloriosului poet, unanim respectat, care era Vasile Alecsandri. Orice încercare ulterioară de reconciliere, pornită dela Caragiale, care a recurs și la mijlocirea lui Mihai Dragomirescu, s'a lovit de refuzul lui Maiorescu. Pentru el omul era clasat. Și dacă a republicat în volum studiul depsre „comedii" a făcut-o desigur din conștiință profesională. Căci așa cere obiectivitatea: **trecerea sub tăcere a calităților adversarului e un obicei de ziarist necinstit, în știință omisiunea e păcat la un loc cu falsificarea.**

Ar mai fi de adaogat că în anii '80 „Junimea" se depărtase de principiile stricte ale clubului închis. La „Convorbiri" domnea o adevărată vraiște. Cum notează N. Iorga: „toată lumea se împacă și colaborează sacrificând credințele și părăsind amintirile". Și astfel asistăm la o situație de necrezut, de-a dreptul idilică, ca pe vreme când se potcovea puricele cu 999 ocale de fier: antilatinistul Maiorescu scrie necrologul lui Cipariu (în 1877), antimaiorescianul Hasdeu publică dări de seamă despre Magnum Etymologicum (în 1884—1885), iar lui C. A. Rosetti — „bulbucații ochi de broască" — i se fac onorurile unui necrolog corect. Iată o dovadă în plus că tipărirea lui Caragiale în „Convorbiri" nu are nicio semnificație de adeziune junimistă.

Dar atunci care e poziția propriu zis „politică" a lui Caragiale? Dl Ierunca îl vrea conservator și monarhist. Să stabilim și aici un scurt curriculum. În 1875—76 lucrează la „Alegătorul liber", organ liberal. În 1876—1877 trece meteoric la „Uniunea democratica" a tinerilor liberali. La „Timpul" conservator asvârle ancora între 1877—1881. Paralel, in 1878—1890, petrece perioada cu hopuri dela „Junimea". Iată-l în 1893 la „Clubul Muncitorilor", ceeace nu-l împiedecă să publice în „Moftul" **Sonetul plusvalutei,** sarcastic anti-marxist, iar concomitent să trimită muncitorimii un salut de 1 mai. (B. Lăzăreanu găsește atitudinea doar „curioasă"). În 1895 se raliază la partidul radical al lui Gh. Panu. În 1906 se distrează antidinastic în „Protestarea" (**Mare actor! Mari gogomani! Ca rol fu mare mititelul! Hai gogomani la jubileu**). Revenea astfel la o îndeletnicire veche: în 1873 — în perioada „liberală" — scrisese doar: **„Șarla și ciobanii.** În 1898 se va răsuci cu 180 de grade și va scrie **Nihil sine deo.** În 1907 virează către „Convorbirile critice" ale lui Mihai Dragomirescu, dar în 1907 lopătează la „Viața Românească". Paralel mai fusese în 1905 nițel anarhist iar în 1908 mai intrase și în partidul conservator-democrat al lui Take Ionescu. Până și R. P. R.-iștii jenați — dacă mai pot fi — scriu despre un „itinerar în zig-zag". Ei da, ăsta a fost omul cu roza vânturilor la ureche scriind pe apă curgătoare. Dacă a avut un ideal în viață acesta a fost desigur doar coeficientul caricatural pe care îl vedera în oameni, lucruri ,fapte. În dosul frazei: „Înjură-l mă, înjură-l bine, mă!" e un întreg program.

E semnificativ faptul că dl Ierunca, care pune paralel literatura populară, se oprește la **ironie** și n'are încontro pentrucă măsura și decența acesteia nu merge mai departe. Nu cunosc exemple de cruzime în cimilituri. Cu Caragiale însă ne apropiem de zona de frenetică flagelare sovietică — cu ilustre origini muscălești — și acest „crez" estetic îi retează orice posibilitate de integrare în spiritualitatea noastră.

Dl Ierunca face un haz nespus de citarea versiunii carageleşti a revoluției ploeștene ca un exemplu — dintr'o sută — de schilodire a realității. Reacția dovedește în primul rând cât de mult a trivializat mințile autorul „Boborului". Unele evenimente din România de ieri sunt întovărășite, fără excepție, de isonul „Momentelor". Dl Ierunca îmi atribue gratuit nu știu ce „nostalgii". Eu constat simplu că cele întâmplate la 8 august 1870 la Ploești sunt conforme cu logica momentului, iar d-sa se gândește la Mița Baston, din orizontul căreia nu poate evada. Căci în sfârșit o mișcare ce a avut pe generalul Golescu în frunte, alături de Candiano, pentru care au fost întemnițați cu grămada colonelul Crețulescu, Hasdeu, căpitanul Mălinescu, maiorul Radu Mihai și au fost implicați Ion Brătianu, Misail, Stolojan — merită o clipă de meditație calmă. Scurt, „republica" se inserează în atmosfera de instabilitate dela începutul domniei lui Carol I, când nenumărate forțe naționale se temeau de angajarea țării pe făgășuri străine. Că ulterior marele rege a desmințit orice bănuiala e o chestiune deosebită, evenimentul însă trebue considerat cu sobrietate și raportat la moment, și mai ales fără interferența replicilor din „D'ale Carnavalului". De altfel Caragiale e ultimul om care poate judeca „republica" dat fiind că, adolescent, s'a zbenguit de-a revoluția. Cum bine remarca Mario Roques atacurile sale sunt niște „fausses confidences" ori „demi-aveux". Ceeace, în treacăt, asvârle alt fascicol de lumină asupra moralității aceluia care-și bate joc de escapada tinereții sale. În loc s'o asume cu curaj preferă să-și răscumpere astfel compromiterea. Și acest procedeu se explică din punct de vedere freudian: e un „transfer negativ".

Este imposibil de a trece în revistă șirul lung al exemplelor în care „satira" a lovit dincolo de țintă degradând nu pe înjositorii unor simboluri ci simbolurile însăși. Acesta este păcatul esential care i-l reproșez lui Caragiale. Mahalagiul nu s'a corectat văzându-și „viciile îngrămădite acid" în schimb optica unei întregi categorii de spirite s'a strâmbat din frecventarea lui Caragiale. Indivizii periferici care i-au animat opera au răposat însă concepția că existența lor e caracteristică și că a umplut viața românească persistă. Și nu numai la R. P. R.-isti — care au tot interesul să spună că **aceasta** a fost România de ieri și fauna ei, pe care noul regim le-a măturat: pațachine snoabe ca Piscupeasca, preoți bețivi și vulgari ca popa Petcu, demagogi ca Coriolan Drăgănescu, berbanți amorali ca Verigopolu. Iată că

> **„Luați aminte că aceia ce a prăbușit pe alții, a fost goana aprigă după onoruri și interese prea pământești. Goniți-le din conștiință."**
>
> **ION ANTONESCU**
> **Mareșal al României**

dl Ierunca însuși scrie calm — acuzându-ma însă pe mine de frivolitate — despre **omniprezența** unor Farfuridi, Rică Venturiano, etc. Pentru a demonstra aceasta R. P. R. a cheltuit milioane dela Helsinki, la Tokio, dela Lima la Montevideo. Cum nu vorbim despre Hitiți ci de patria bunicilor noștri a generaliza „documentul" lui Caragiale și a-l accepta drept istorie ireproșabilă este mai mult decât o simplă eroare de gust. Să luăm alte exemple.

Printre ideile-forță care au clădit România modernă sunt: latinismul militant și ideologia Risorgimentală. Filtrate prin privirea toantă a Efimiței și a lui Leonida din acea tălăzuire generoasă de avânturi ramâne drojdia: „geantă latină" și „Galibardi". Și aici intervine efectul „salutar" al criticii. După ce au auzit cunoscutele replici puțini se mai gândesc că e vorba de doi mahalagii cu mintea bâlbâită. Și mai puțini își aduc aminte de ce a însemnat pentru Bălcescu experiența mazziniană ori pentru Alecsandri laurii dela Montpellier. Fermentul viril al unui secol mare — asupra căruia un Român cu conștiință nu trebuie să tolereze niciun zâmbet — e flecăit în două calambururi. Valoarea terapeutică e nulă și antidotul otrăvește. Și iată cum „privirea iscoditoare" a lui Caragiale n'a făcut decât să desacralizeze idei care trebuiau să rămâie tabu, căci fără de ele un neam nu-și poate construi pristolul aspirațiilor sale. (Să ne imaginăm reacția — hai să zicem a unor state sud-americane — dacă un exilat român plin de talent și tot cu „privire iscoditoare" s'ar apuca să se joace în popice cu statuile lui Bolivar, O'Higgins sau El Libertador San Martin.)

Invocarea popularității lui Caragiale nu spune nimic asupra valorii sale reale — și Eugène Sue a avut succes — ci ne indică mai degrabă calitățile publicului care l-a putut aprecia. Și așa cum putem trage concluzii foarte sigure despre nivelul intelectual al spectatorilor care se delectau cu vulgaritățile lui Plautus am putea desemna geografia spirituală a acelora care-l aplaudă pe Ion Luca.

După ce cu multă curtenie dl Ierunca mi-a dat de ales între balamuc și spital mă mai acuză și de „rea credință" ori de „necunoașterea desavârșită a celor ce se petrec în țară" pentrucă am afirmat că există armonie între R. P. R. și comediograf. Dl Ierunca își închipue că și eu folosesc procedeele d-ei sale care scrie romanțat despre literele sovietice fără să știe rusește. Iată că susțin mai precis că ticăloșirea actuală nu s'a năpădit din senin asupra noastră, că au existat carii ce au ros din interior mărețul edificiu al patriei. (Și aici Toynbee ar putea să-i fie de folos d-lui Ierunca. Dacă n'a citit să se grăbească să vadă capitolul despre „Schisma sufletească" și ritmul de dezagregare al civilizațiilor prin barbarizare internă.) Datoria unui spirit lucid și imparțial este să identifice și să recunoască fapte, oameni, elemente — mari și mici, grele ori imponderabile — care au făcut posibilă căderea de azi. Un istoric cinstit se va cutremura dar va scrie că Ioan-Vodă a fost trădat de ai lui. De sigur R. P. R.-iștii își caută strămoși și exagerează cu zel. Orice regim autoritar are nevoie de un „Carmen saeculare". Adevărul, sângerând ca o rană deschisă, este că au avut precursori și printre aceștia îl pot număra, fără să greșească, și pe Caragiale. Nu pentrucă ar fi fost anti-burghez — am văzut că ostilitatea lui a fost circulară — ci pentrucă apa tare a spiritului său iresponsabil a ros, mult sau puțin la

(urmare în pag. 5)

HORIA FURTUNĂ

Român ești, ține minte...

A fost deajuns, ca unul să zică: nu putem!
Și toți căzurăți pradă aceluiași blestem?
Toți, unii după alții, din tată'n fiu, ca orbii
V'ați prăpădit vieața, trăind în teama vorbii...
Deaceea toți dormirăți cu griji sub căpătâi
Din pricina acelui ce s'a supus întâi.
Te-ai mulțumit să tremuri, te-ai mulțumit să crezi
Dar n'ai voit tu însuți cu ochii tăi să vezi?
Ce n'au putut să facă nici liftele păgâne
Nici molima în oameni, nici seceta în grâne
Un om fricos, cu-o vorbă svârlită'n vânt, făcù.
Nu s'a luptat cu smeul strămoșul, și-l blestemi
Că te-a lăsat să suferi așà cumplite vremi
Dar nu uità că mâine, fiindcă ești mișel
Copilul tău, la rându-i, te-o blestemă și el.
. . . .
Când ceasul greu sugrumă sărmanul nostru gând
Aceleaș glasuri țara le-aude rând pe rând
Ce-i de făcut? Ba totul, ba nu știți, ba nimica.
În voi e vitejia, e nepăsarea, 'i frica
O, neam al meu, ce sânge dușman te-a desfrățit?
Dece întotdeauna în trei te-ai împărțit?
De-o parte stau puținii ce luptă, cred și 'ndură
De-alta răii care sunt leneși, mint și fură
Și de-altă parte ceilalți, cei mulți, nenumarații
Ce pot ca să-și ajute, dar nu-și ajută frații
Ci stau în nepăsare, cu mâinile la piept
Când cine-i rău, învinge, și piere, cine-i drept!
Voi, de-atâta vreme, mocniți în nenoroc,
Căci nimeni nu vă strânge odată la un loc,
Puteați să fiți potopul, sau fulgerul temut
Dar spuneți toți că nu e nimica de făcut.
— Învață-ne atuncea cum poți să izbutești?
— Fiind întotdeauna mai mult decât ce ești!
— Mai mult?
— încearcă numai să fii tot ce ești, și
Te vei mirà tu singur de tot ce poți să fii.
Căci poate oricare dintre voi să-și...
— Oricare dintre?...
Să-și făurească lumea în care vrea să intre.
Nu vrei să scapi odata, să fii și tu stăpân,
Stăpân la tine-acasă?
— Și ce să fiu?
— Român!
Român ești, ține minte și simte cu temei
Cum vorba asta dârză te ține'n brațul ei.
Ea, de copil te-alintă și te învață, când
Întâiul gând ți-l toarnă în graiul nostru blând,
Și-apoi te crește mare, să lupți și să'ndrăgești
În cântecul grădinii de vorbe românești.
Vezi, țara ta, Române, îți dă odihna seara,
Ea dă răcoare văii și coace câmpul vara,
Ea-i chipul și icoana, ființa și făptura,
În ea primești și mirul, și cuminecătura,
Ea-i lumea și norodul, ea-i cerul și pământul
Și când îți vine ziua din urmă, ea-i mormântul.
Român ești, cu puterea de-a te sculà din morți
De-a scuturà povara și lespedea ce-o porți,
De-a aruncà departe, în noaptea 'ntărâtată
Un veac de apăsare pe umeri, dintr'odată.
De-a-ți învià trecutul și sufletu 'ntr'o clipă
Când îți asvârli mândria în cer ca o aripă.
Azi, când te-apasă jugul, nu simți decât durerea?
Nu strângi în dinți blestemul, nu-ți frige'n pumni puterea?
Nu-ți crește răsbunarea în brațe ca un fier?
Când simți că ești un trăsnet, de ce nu cazi din cer?
Trecutul plin de faimă și iarăș îl aprinde,
Român ești, bagă mâna în timpul stins, și prinde
Orbiți să fugă'n lături dușmanii, tremurând,
Să fii pe totdeauna ce-ai fost doar când și când!
Român ești, vorba asta îți desvelește țara...

Român desțărat, care muncești din greu, de azi pe mâine, departe de patrie, dar cu icoana ei mereu în inimă și în cuget, gazeta aceasta este gazeta ta.

Suntem amenințați și loviți, din multe părți. Luptăm! Cu înverșunarea cu care am luptat la Hotin, în Crimeea și în pustiul din Calmucia.

Dacă dușmanul ne va copleși si ne va răpune, să se ridice alții și să poarte Stindardul mai departe, până la biruință.

NOSTALGII PRIBEGE

Sunt în curs de distribuție 2 discuri românești, a căror poezii și melodii, ce evocă reverii de exilat, au fost compuse de D-na Eglantina Dașchievici.

Amatorii de colecții românești sunt rugați să se adreseze

D-nei Eglantina Daschievici
4621 N. Kenmore Ave
Chicago, 40, Illinois, USA
Costul unui disc; 4 dolari + expediția

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

„Eroii și martirii sunt verigile prin care se leagă lanțul veșniciei naționale"

Publicăm mai jos

LISTA Nr. 12

de ofițeri și subofițeri morți pe câmpul de onoare, începând dela 21 Iunie 1941, ora 24:

OFIȚERI

159. **Ciocan** Ilariu, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 27 Iunie 1941.
160. **Săndulescu** I. Matei, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
161. **Enache** E. Constantin, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 10 Iulie 1941.
162. **Ghinea** P. Gheorghe, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 12 Iulie 1941.
163. **Dragomirescu** Al. Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 13 Iulie 1941.
164. **Macovei** Ioan, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 15 Iulie 1941.
165. **Niculescu** V. Florea, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 18 Iulie 1941.
166. **Arnăutu** Emilian, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 2 August 1941.
167. **Vișan** Gh. Petre, Locot. (activ), Cavalerie, mort la 4 August 1941.
168. **Ștefănescu** C. Marin, Locot. (activ), Cavalerie, mort la 6 August 1941.
169. **Cârsteanu** C. Aurel, Sublocot. (rezervă), Geniu, mort la 7 August 1941.
170. **Calianu** A. Gheorghe, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 11 August 1941.
171. **Paullon** L. Elio-Angello-Giuseppe, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 12 August 1941.
172. **Popa** Anghel, Locot. (activ), Infanterie, mort la 14 August 1941.
173. **Roibu** N. Nicolae, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 15 August 1941.
174. **Constantinescu** Corneliu, Căpitan aviator (activ), Aviație, mort la 15 August 1941.
175. **Tomescu** Victor, Maior (activ), Infanterie, mort la 16 August 1941.
176. **Nițescu** D. Ioan, Sublocot. (rezervă), Cavalerie, mort la 16 August 1941.
177. **Predescu** V. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 16 August 1941.
178. **Pleșoianu** V. Veniamin, Lt. Colonel (activ), Cavalerie, mort la 17 August 1941.
179. **Panaitescu** N. Petre, Căpitan (activ), Cavalerie, mort la 17 August 1941.
180. **Braghină** D. Dumitru, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 17 August 1941.
181. **Spirescu** Gheorghe, Maior (activ), Infanterie, mort la 18 August 1941.
182. **Roșca** C. Gheorghe, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 18 August 1941.
183. **Crânguș** Gheorghe, Locot. (activ), Infanterie, mort la 18 August 1941.
184. **Leahu** S. Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 18 August 1941.
185. **Vurtejanu** F. Ioan, Locot. (activ), Infanterie, mort la 19 August 1941.
186. **Frățilă** Bujor Iosif, Locot. (activ), Infanterie, mort la 19 August 1941.
187. **Popescu** G. Mihail, Maior (activ), Artilerie, mort la 19 August 1941.
188. **Stănescu** N. Gheorghe, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 19 August 1941.
189. **Chiru** I. Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
190. **Grigorescu** Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
191. **Iliescu** D. Virgil, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
192. **Mihai** S. Vasile, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
193. **Mituțoiu** Iulian, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
194. **Ionescu** A. Alexandru Mihai, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
195. **Panduru** T. Moise, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
196. **Dițuleasa** D. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
197. **Moraru** D. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
198. **Ionescu** Gh. Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
199. **Georgescu** G. Aurel, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
200. **Marinescu** A. Ioan, Sublocot. (rezervă), Artilerie, mort la 19 August 1941.
201. **Voinescu** Emanoil, Locot. (activ), Infanterie, mort la 20 August 1941.

SUBOFIȚERI

91. **Vătămanu** Ilie, Adjutant stagiar pilot (rezervă), Aviație, mort la 5 Iulie 1941.
92. **Mitrică** I. Dumitru, Plotonier major (activ), Gd. Geniu, mort la 3 August 1941.
93. **Bălan** Gh. Dumitru, Plotonier (activ), Cavalerie, mort la 4 August 1941.
94. **Lupu** Vicențiu, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 10 August 1941.
95. **Stegărescu** Eugen, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 11 August 1941.
96. **Cocoș** C. Teodor, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 14 August 1941.
97. **Petruș** Gh. Nicole, Sergent major șofer mecanic (activ), mort la 16 August 1941.
98. **Diaconu** M. Gheorghe, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 18 August 1941.
99. **Ceapraga** S. Ioan, Sergent major (activ), Artilerie, mort la 18 August 1941.
100. **Oprea** N. Valerie, Sergent major șofer mecanic (activ), mort la 18 August 1941.
101. **Stan** Florea, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
102. **Călătoru** Grigore, Sergent major (rezervă), Infanterie, mort la 19 August 1941.
103. **Ciocan** Haralambie, Adjutant stagiar pilot (activ), Aviație, mort la 20 August 1941.
104. **Patrichi** Gh. Ioan, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 21 August 1941.
105. **Stoicescu** Ranete, Maistru mecanic cl. 2, Aviație, mort la 21 August 1941.
106. **Vâlcu** P. Stelian, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 22 August 1941.
107. **Vișan** Gh. Vasile, Plotonier (activ), Infanterie, mort la 2 August 1941.
108. **Preoteasa** Aurel, Sergent major (rezervă), Infanterie, mort la 22 August 1941.
109. **Manea** Petre, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
110. **Olteanu** Mihai, Plotonier (rezervă), Infanterie, mort la 23 August 1941.

Locot. Vișan Gh. Petre, șeful promoției 1937, era din Râmnicul Sărat. Foarte bine pregătit, dar de excepțională modestie, era preocupat de reforma metodelor de instruire a recruților, el însuși instruindu-și oamenii numai prin blândețe și exemplu personal. Din ziua când a pus pe umăr tresa de ofițer, și până în ziua când a căzut, a făcut parte din Regimentul 9 Roșiori.

Lt. Colonel Pleșoianu V. Veniamin, promoția 1917, fiu de preot din județul Baia, călăreț și instructor desăvârșit, a comandat Regimentul 2 Roșiori în fața Odesei și a murit trăgând cu pușca-mitralieră.



Batalion V. M. din Div. 2 Munte în Caucaz



Un viteaz din Făgăraș

PLOTONIERUL T. R. BLENDEA ADRIAN

Când și-a aflat moartea la Kamara, în fața cazematei pe care o ataca cu două grupe de asalt, Plotonierul T. R. Blendea Adrian nu împlinise încă 25 de ani. Se născuse la 2 Sept. 1917 în satul Oprea-Cârtișoara din poalele Negoiului, în județul Făgăraș și descindea dintr'o familie de luptători pentru cauza românească.

După ce a terminat cursurile liceului din Făgăraș, Adrian Blendea s'a înscris la Academia Națională de Educație Fizică din București. Plasându-se la loc de frunte în toate competițiunile sportive, Blendea a făcut parte din echipa selecționată care a reprezentat România la serbările comemorative (100 ani dela moartea lui Link), serbări care au avut loc în vara anului 1939 la Stockholm. In anul următor își trece licența, prezentând o excelentă teză: „Problema educației fizice în învățământul primar." Refuzând a fi mobilizat pe loc, Blendea a cerut să fie trimis la un batalion de Vânători care intra în compunerea Brigăzii 1 Mixtă-Munte. In pădurea dela Bilca, în Bucovina, batalionul acesta primea botezul focului...

Voluntar în orice incursiune, mereu în fruntea ostașilor, Plotonierul T. R. Blendea Adrian participă la luptele din Basarabia și face parte din elementele care forțează Nistrul și stabilesc capul de pod la **Ojeva**. Se distinge în mod deosebit la **Crivoj Osero**, în stepa Nogai și în luptele pentru cucerirea Crimeei. La dealul **Capela**, unde Brigada 1 Munte se acoperă de glorie, Plotonierul T. R. Blendea Adrian dă dovadă de un exemplar sânge rece și de un total dispreț de moarte. Este decorat cu „Virtutea Militară" clasa I-a, cea mai mare distincție românească ce putea fi acordată gradelor inferioare.

In Martie 1942, după sosirea unităților de marș, Blendea este desemnat să fie trimis în țară, instructor la recruți. Refuză!

La 17 Iunie 1942, unitatea lui Blendea pornește la atac, în direcția Kamara, localitate situată la Est de Sevastopol. Primele valuri ale atacatorilor sunt oprite de focul ucigător deslănțuit din cazematele aflate în flancul stâng. Plotonierul T. R. Blendea Adrian primește misiunea să cucerească acele cazemate. Își alege oamenii, îi constitue în două grupe și pornește cu ei spre cazemate, el mereu în frunte...

Mica trupă reușește să înainteze în salturi... Până la una din cazemate mai sunt doar câțiva metri... Intr'un suprem efort, Blendea se ridică pentru ultimul salt. Aruncă o grenadă, a doua grenadă... Un glonț îl nimerește în tâmplă, altul în piept... Așa a căzut Plotonierul T. R. Blendea Adrian, unul din cei 53.000 de ostași din Trupele de Munte care s'au jertfit pentru România și pentru neamul românesc.

Alături de Maiorul Stancu, de Maiorul Navrea și de mulți alți ostași din batalioanele dela Sinaia, dela Predeal, dela Brașov și dela Zărnești, Plotonierul T. R. Blendea Adrian a fost îngropat în cimitirul Vânătorilor de Munte din satul **Uppa**, în Crimeea.

(urmare din pag. 1)

nată rezistență cotropitorilor bolșevici. Incă din 1948, Colonelul Uță Ion, fost comandant al Regimentului I „Mehedinți" Nr. 17 și fost prefect al județului Severin, a organizat grupe înarmate de rezistenți împotriva cărora regimul a fost silit să arunce unități întregi dotate cu armament greu. Pentru a acoperi retragerea camarazilor, Colonelul Uță s'a sacrificat și a murit, într'adevăr eroic, la Dealul Șorogău în apropiere de Teregova. Din ordinul Maiorului de Securitate Kling, trupul Colonelului Uță a fost strivit de roțile unui camion, ca să fie apoi expus, timp de 5 zile, în fața postului de Miliție din Domașnea-Cornea.

Partizanii anticomuniști din județul Severin au continuat însă lupta, sub conducerea lui Gheorghe Ionescu, notar în Teregova, sub conducerea Colonelului aviator Domășneanu, a lui Spiru Blănaru, Ion Tănase, Petre Pușchiță Mutașcu și a lui Romulus Marițescu. Toți au căzut sub gloanțele plotonului de execuție.

In județul Caraș, comanda a luat-o Gavrilă Brindescu, care avea să fie ucis în luptă pe străzile orașului Oravița. In Munții Semenicului au mai fost lupte, la sfârșitul lunei mai 1949. Țărani din Iablanița, 15 sau 16 la număr, au fost executați spectacular la Lugoj.

Când totul părea că s'a terminat, Maiorul de Artilerie Duma Vasile a reluat lupta, organizând grupe de partizani în Munții Poiana Ruscăi. Maiorul Duma a căzut și el, în 1950. Din lipsă de muniție și din lipsa posibilităților de aprovizionare, detașamentul Duma s'a împrăștiat. Sub conducerea Locotenentului Predescu Eleodor, o echipă de 6 oameni din acest detașament a reușit să-și croiască drum, cu armele, până'n Jugoslavia. Au trecut frontiera la 5 August 1950, UDB aruncându-i imediat în închisoare. Echipa Predescu a reușit să evadeze și din pușcăria titoistă, trecând frontiera italiană la 5 Mai 1951.

Mai târziu, prin anii 1953/54 am aflat că pe teritoriul fostelor județe Caraș și Severin au mai fost ciocniri între unități M. A. I. și rezistenți anticomuniști, lupte sporadice menite să se piardă în noaptea uitării... După aproape 10 ani, urmașii Grănicierilor — regiunea aceasta care nu vrea să accepte cu nici un preț robia corespunde întocmai cu teritoriul atribuit odinioară Regimentul 13 „de Graniță", regiment care și-a avut reședința în Caransebeș, locul de naștere a celor 2 Generali Dragalina — ne dau de știre că n'au capitulat și luptă mai departe, cu aceiași îndărătnică voință de a birui.

> **„Neamul românesc trebue să se întoarcă la isvoarele lui eroice. Fapta lui trebue să oglindească toate virtuțile strămoșești. Fiindcă aceste virtuți există, aceste virtuți sunt nepieritoare.**
>
> **Camarazi,**
>
> **Ceeace a făcut totdeauna fala poporului nostru, a fost puterea cu care și-a stăpânit destinul în ceasul de grea cumpănă și în frământările de restriște.**
>
> **Ostași,**
>
> **Nu uitați, dela mic la mare, că sunteți ieșiți dintr'o brazdă stăpânită și păstrată prin sânge și în sânge. Impletiți-vă și înfrățiți-vă cu această brazdă. Stați înfipți în ea și pregătiți-vă să muriți pentru ea. E mai mult ca oricând, porunca ceasului de față."**
>
> **ION ANTONESCU**
> **Mareșal al României**



Patrulă din Regimentul 2 Călărași (Div. 8 Cav). în pustiul smârcuit al Calmuciei.



◆ **Descreşterea natalităţii.** — In ciuda statisticelor care vorbesc despre sporirea necontenită a „caselor de naştere" şi a „punctelor sanitare", natalitatea scade în România, constant şi îngrijorător. Inainte de război, pe vremea regimurilor „burghezo-moşiereşti", indicele de natalitate era de 31 (adică 31 copii născuţi vii la 1000 locuitori), în 1949 acest indice era de 26, iar astăzi, la împlinirea a 15 ani dela proclamarea republicii populare, indicele de natalitate este de 18,9 la mia de locuitori, România situându-se în urma Jugoslaviei (ca nici o dată până acum) care are 21 copii născuţi vii la fiecare mie de locuitori, într'un an. (Stind.)

◇ **Succesorul lui Gheorghiu-Dej.** — Toată lumea ştie acum că Gheorghiu-Dej este bolnav, foarte grav bolnav. După călătoria făcută în Asia, boala lui Gheorghiu-Dej s'a agravat. Medicul personal al primului secretar al partidului, Uşer Segall din Botoşani, s'a văzut nevoit să convoace la Bucureşti mai multi specialişti. Rezultatul consultului nu se cunoaşte, dar dela sfârşitul anului 1962 Dej n'a mai apărut în public. In legătură cu această constatare, la Bucureşti au circulat fel de fel de svonuri, iar în cele din urmă a început să se vorbească deschis despre eventualitatea succesiunii. La ora actuală, ordinea ierarhică a membrilor „Biroului politic" este următoarea: Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraş, Petre Borilă, Nicolae Ceauşescu, Alexandru Drăghici, Gheorghe Maurer şi Alexandru Moghioroş. „Candidaţi" la un scaun în acelaş birou politic sunt: Dumitru Coliu, Leonte Răutu, Leontin Sălăjan şi Ştefan Voitec. Succesor prezumtiv ar fi deci Chivu Stoica, vechiul tovarăş dela Atelierele Griviţa. Se pare însă că acesta este exclus din capul locului, în competiţiune rămânând doar Bodnăraş Ceauşescu şi Apostol.

Emil Bodnăraş care, în cadrul „Biroului politic", se ocupă de problemele militare şi de transporturi, este desemnat (de Moscova) să rămână la acelaş resort. Nicolae Ceauşescu ar avea mari sanse, fiind mai tânăr decât ceilalţi din echipă şi fiind şi susţinut de cadrele tinere ale partidului. Ruşii vor însă să aibă în vârful piramidei un autohton şi acesta pare a fi Gheorghe Apostol, deşi nici el nu prea este de viţă românească.

La 3 Februarie 1963, cu ocazia împlinirii a 15 ani dela semnarea faimosului tratat „de prietenie, colaborare şi asistenţă reciprocă" cu Uniunea Sovietică, atât la Moscova cât şi la Bucureşti au avut loc mai multe manifestaţii. La banchetul oferit de ambasada sovietică din Bucureşti, numele lui Apostol a fost citat în fruntea listei participanţilor. Gheorghe Apostol a semnat şi articolele comemorative, în „Izvestia" şi în „Rominia Liberă" din 3 Februarie 1963. In ambele articole, numele lui Dej nu este citat decât o singură dată şi neînsoţit de obişnuitele calificative. După cum se vede, hotărîrea pare a fi fost luată. Surprize nu sunt însă excluse, în ultimă instanţă decizând „comitetul" din Moscova şi nu cel din Bucureşti. (Stind.)

◆ **Pentru simplificarea lucrurilor,** legaţia reperistă din Copenhaga este condusă de un rus autentic, Iosif Beseadovschi, fost până mai anii trecuţi şeful unei reşele de spionaj cu sediul în Viena. (Stind.)

◇ **Combinatul metalurgic dela Galaţi** urmează să intre în funcţiune, cu întreaga sa capacitate, abia în 1975. Lucrările de construcţie vor costa în total 32 miliarde. Aceste lucrări sunt însă departe de a se executa în ritmul aşteptat. Din cele 150 de blocuri cu câte 4 etaje, câte trebuiau să fie construite până acum, nu s'au construit decât 42. Unul din blocurile construite nu a putut fi dat în folosinţă, el ameninţând să se prăbuşească. Comisia care studiază posibilităţile de realizare ale proectului, comisie alcătuită din Prof. Dr. Beleş, Conf. Ing. Stânculescu şi Conf. Ing. Botea, este de părere că investiţiile pentru lucrările de construcţie vor fi cu mult depăşite, întregul combinat fiind fundat pe loesuri.

Pentru care motiv anume se construeşte acest combinat **metalurgic** la Galaţi, nimeni nu poate şti. Producţia prevăzută de 4 milioane tone oţel pe an, este bazată în întregime pe importul de minereu sovietic. Considerentele strategice, nu prea le vedem. Ar rămâne doar ipoteza utilizării transporturilor pe Dunăre, cu posibilitatea cointeresării tuturor statelor riverane. Cât priveşte numărul lucrătorilor, când combinatul va atinge producţia de vârf, acesta va fi de 32.000. (Stind.)

◆ **In revista „Probleme economice"**, nr. 1/1963 semnează articole R. Katz, S. Pertz şi M. Horovitz, toţi trei conferenţiari la Institutul de Ştiinte Economice „V. I. Lenin" din Bucureşti. (Stind.)

◇ **Un avocat neconformist.** — După cum se ştie, în RPR avocatul nu poate pleda decât pentru acordarea circumstanţelor atenuante, cel mult. Spre onoarea lui, avocatul bucureştean Nachtigal care pleda într'un proces de sabotaj economic, a cerut **achitarea** clientului său. Avocatul Nachtigal a fost imediat radiat din barou. (Stind.)

◆ **Propaganda oficială** face mult caz de noile construcţii, spunând că ele sunt destinate oamenilor muncii şi că ar corespunde tuturor exigenţelor. Realitatea este cu totul alta. Pentru a fi într'adevăr confortabil, un apartament de 3 încăperi, plus dependinţe, ar trebui să coste 92.000 lei. Sub presiunea „organelor de partid", arhitecţii şi inginerii constructori, au fost nevoiţi să reducă costul unui asemenea apartament la 56.000 lei, calitatea construcţiei scăzând şi ea în proporţie corespunzătoare. Produsele „industriilor locale" sunt renumite prin proasta lor calitate. Afară de aceasta, economiile la ciment au provocat prăbuşirea unor locuinţe în Cartierul Griviţa Roşie din Capitală. Folosindu-se cherestea de brad, insuficient uscată, uşile şi canaturile terestrelor se umflă şi crapă. Pentru a se economisi cărămizile, se măreşte fără rost numărul uşilor şi ferestrelor. Din această pricină şi datorită faptului că încăperile sunt extrem de mici 2,5× 2,5 m.), locatorii noilor apartamente trebue să-şi cumpere mobilă pe măsură.

In loc de camere de bae, majoritatea apartamentelor dispun de simple duşuri. Bucătăriile sunt extrem de mici. Când se dau în folosinţă, locuinţele sunt uneori lipsite de broaste, saltere etc. Pentru blocuri de 40—50 apartamente, n'au fost construite crematorii de gunoi. Intre întreprinderile de construcţii şi cele care execută instalaţiile şi montajul nu există nici un fel de coordonare. Când locuinţa este chipurile gata, se constată că nu s'au prevăzut în pereţi găuri pentru instalaţiile de electricitate şi gaze... Aproape fără excepţie, noile locuinţe sunt lipsite de spălătorii, de locuri unde pot fi garate biciclete sau cărucioarele de copii. Toate blocurile, fără excepţie, nu au garaj pentru automobile. In definitiv, asemenea garaje nici n'ar fi de folos. In afară de „vârfurile de partid", care nu locuiesc în blocuri, ci în palate, nimeni n'are maşină.

Chiar dacă sunt bune la data dării lor în folosinţă, în 2—3 ani noile locuinţe se degradează în aşa hal încât locatarii fac cerere de mutare. Activiştii de partid, spărgătorii de norme, ofiţerii M. A. I., neobişnuiţi să trăiască într'un mediu civilizat, întind rufele în camere, cresc păsări şi chiar porci, strică instalaţiile, bat cuie în pereţi...

Cât priveşte repartizarea locuinţelor, aceasta se face mai mult la întâmplare. Muncitori dela „Griviţa Roşie" au primit locuinţe în Bulevardul Bălcescu, în plin centru al Capitalei, în timp ce medicii dela Spitalul Colţea au primit locuinţe la Vatra Luminoasă. La repartizare, nu muncitorii au prioritate, aşa cum afirmă »Scînteia«, ci secretarii de partid sau de sindicat, cadrele din Securitate, funcţionarii superiori din ministere, directorii de întreprinderi, şefii serviciilor de cadre, cei din secţiile de agitaţie şi propagandă şi alte elemente care activează în strânsă legătură cu partidul. In această privinţă, dăm un exemplu. Un bloc construit recent pe Şoseaua Ştefan cel Mare, în apropiere de Strada Polonă, bloc care dispune de 52 de apartamente, este ocupat după cum urmează: 4 directori de întreprinderi, 8 activişti de partid, 5 miliţieni, 1 procuror militar, 5 ingineri, 10 funcţionari de ministere, 3 activişti culturali şi 18 muncitori. Toţi aceşti 18 muncitori sunt membri de partid, utemişti sau comandanţi în gărzile muncitoreşti înarmate. (Stind.)

◇ **La groapa Floreasca,** amenajarea terenurilor pentru construirea de noi locuinţe, a ridicat problema cazării ţiganilor care se aciuiseră acolo. S'a procedat sălbatec! In toamna anului 1960, într'o noapte, toate camioanele din Bucureşti au fost mobilizate pentru ca să încarce bietele boarfe ale ţiganilor. Casele lor au fost dărâmate, în aceiaşi noapte, cu buldozere. Ţiganii au fost triaţi pe loc: mai puţin de 10% din ei, adică acei care erau membri de partid, au fost mutaţi în blocurile abia construite, în centrul oraşului. Celorlalţi li s'au retras buletinile de populaţie pentru Capitală, au fost îmbarcaţi în camioane şi transportaţi în plin Bărăgan. Aci, au fost împărţiţi pe grupe şi repartizaţi unor gospodării agricole. Cine n'a vrut să lucreze la munca câmpului, a fost arestat şi trimis la stuf. Până la urmă, nici unul din ei n'a rămas la colhoz. Au fugit pe încetul, până ce au dispărut cu toţii. (Stind.)

◆ **La Uzinele „7 Noembrie"** din Bucureşti, pentru camuflarea unor furturi, s'a dat foc la 3 magazii de materiale. Descoperiţi, un inginer utemist şi şeful magazioner au fost trimişi în faţa unei instanţe militare. Apărătorul lor, avocatul Leon Fischer, om cu multiple relaţii, a reuşit să mituiască pe judecători. Sentinţa dată a depăşit cele mai optimiste aşteptări: 3 luni pentru inginer şi 1 an pentru magazioner. Din nefericire pentru cei în cauză, la împărţirea şperţului avocatul nu s'a înţeles cu **toţi** judecătorii. A urmat scandal, bătae şi denunţ. Avocatul Leon Fischer a fost condamnat la 7 ani închisoare, iar magistraţii mituiţi la câte 15 ani muncă silnică.

◇ **Peste 100 de persoane** au fost arestate la Bacău, în legătură cu nişte furturi în serie săvârşite de un oarecare Brăilescu, Directorul Organizaţiei regionale de produse industriale. Timp de 10 ani, directorul acesta, în complicitate cu gestionarii, a sustras mărfuri în valoare de 2.500.000 lei. Prin intermediul unor foşti comercianţi, mărfurile au fost vândute în diferite oraşe din ţară. (Stind.)

◆ **Pentru motivul că au dat consultaţii** la domiciliul bolnavilor, o serie de medici au fost arestaţi, dar liberaţi după ce au fost obligaţi să plătească amenzi până la 10.000 lei. Printre aceşti medicii s'au aflat şi unii foarte cunoscuţi, anume: Conf. Dr. Tiberiu Roxin (Policlinicile Colentina), Conf. Dr. Nicolae Vasilescu (Spitalul Colţea), Conf. Dr. Andrei Voinea-Wechsler (Spitalul Brâncovenesc), Dr. Moise Schapira (Spitalul Fundeni), Dr. Petre Blaier, Dr. Luca Ionescu etc. (Stind.)

◇ **Toată familia la M. A. I.** — Inginerul Alexandru Matcu, fiul fostului şef de gară din Pecica, este acum şeful construcţiilor M. A. I. Soţia lui Matcu, născută Victoriţa Roman, este agentă a Securităţii la Institutul pentru relaţii culturale cu străinătatea. In faţa ei, Mişu Ralea tremură ca varga. Socrul lui Matcu, tatăl Victoriţei, este medicşef la M. A. I. Cumnata lui Matcu este interpetă la M. A. I. Ajunge! (Stind.)

◆ **Lica Gheorghiu,** fiica lui Dej, a primit rolul principal în filmul »Lupeni«. Unul din foştii ei logodnici a murit însă în închisoare. Este vorba de Dr.ul Gheorghe Plăcinţeanu.

◇ **O perlă,** în toate privinţele, este cererea prin care Mihai Ghelmegeanu (Ghelmetgian), fost ministru al lui Carol 2, solicită să fie primit în partid.

Iat-o:

»Mi-am ce-cetat trecutul şi conştiinţa şi solicitînd prin această scrisoare cinstea de a fi admis în rîndurile partidului, vă rog să judecaţi dacă cererea mea poate fi primită«.

În continuare, arătind că primii paşi în viaţa publică şi i-a îndreptat alături de partidul ţărănesc, autorul scrisorii spune între altele:

»Din cauza lipsei mele de clarvedere şi de orientare, la care a contribuit desigur şi cultura de factură occidentală pe care o primisem, nu am cunoscut poziţiile ştiinţifice ale marxism-leninismului care deschideau perspective noi asupra luptei de clasă, a cuceririi puterii, a dezvoltării istorice a societăţii.

M-am înfundat astfel pe calea fără ieşire a parlamentarismului burghez. Am cunoscut îndeaproape funcţionarea regimului parlamentar timp de mai bine de un deceniu, în epoca anilor 1928—1939.

Realitatea inexorabilă a intereselor de clasă s-a verificat fără tăgadă cînd întreg sistemul burghez al orînduirii trecute a ajuns pînă la confluenţa lui cu fascismul şi la pactizarea partidului din care făceam parte cu organizaţiile fasciste din acea vreme, motive pentru care am ieşit din acest partid«.

Fără comentar. (Stind.)

Istorie literară... puţină

În ziarul de sub egida lui Nae Ionescu, care-l situa pe Hasdeu alături de Goethe şi a cărui operă voia s'o vadă publicată după exemplul ediţiei weimarieine, în vecinătatea coloanelor semnate de dl. Mircea Eliade, care şi-a mistuit anii tinereţii în cercetarea operei marelui precursor şi din care a sorbit poate nu puţină inspiraţie şi tărie, în „Cuvântul" deci (no. 7, 1962) dl. Horia Stamatu îl beşteleste pe Hasdeu. Şi o face în chip tradiţional şi conştiincios... ca la „Moftul Român" al idolului său.

Începe cu o falsificare: „moralist" („la noi e mărul putred") Fraza citata e din articolul **Unirea** (ediţia M. Eliade, II p. 163) şi... nu e a lui Hasdeu: „sunt Români din aceia ce află un orgoliu de a repeta la tot pasul oribilul vers a lui Mureşanu: „la noi e mărul putred".

Continuă cu o enormitate: „a fost dat afară din postul de profesor la Iaşi, din cauza nuvelei »Duduca Mamuca«, judecată de autorităţile şcolare ca imorală". Dl. Stamatu n'a citit nuvela căci daca ar fi comparat-o cu scrierile sexologice adorate pe toate meridianele în anul Domnului 1963 ar fi văzut că e de o inocenţă serafică. Cât despre „imoralitate" şi judecata autorităţilor, dl. Stamatu n'a citit nici apărarea lui Hasdeu la proces (ediţia M. Eliade, I pp. 327—335) şi n'a aflat nici de achitarea autorului.

Urmează o insinuare şi o „tăcere" tendenţioasă. Amintind de poezia hasdeiana **à la manière** d'Eminescu „Eu şi ea", dl. Stamatu lasă să înţeleagă că istoricul ar fi fost inspiratorul lui Macedonski în acuzaţia de plagiat privind „Năpasta". La capitolul parodiilor eminesciene am putea adăoga, spre exemplu, pe cele ale lui Ion Luca însuşi (Steaua, Excelsior: Versuri, ediţia B. Lăzăreanu), fără a trage concluzii asupra unor exerciţii stilistice. Sensul calamburistic al lui „Caion" e o invenţie a d-lui Stamatu. Personajul a existat de vreme ce a compărut în carne şi oase la procesul „Năpastei".

În sfârşit — argumentul — măciucă: rândurile critice, care sunt îndreptate indirect împotriva lui Eminescu şi direct împotriva Junimei.

Căci aşa trebue înţeleasa poziţia lui Hasdeu. Naţionalist luminat („feroce" pentru cei care şi-au ars zeii tinereţii) el înţelegea că tezaurul gândirii româneşti este destul de bogat pentruca să nu avem nevoie de a ne adăpa mimetic la spiritualităţi străine. Cel care şi-a considerat retrospectiv opera drept „o şcoală de românism" avea dreptul de a reproşa oricui — fie şi lui Maiorescu ori lui Eminescu — contaminarile culturale. Aceasta era poziţia sa doctrinară şi la acest nivel trebue judecat textul în chestiune. Cât despre atitudinea sa umană faţă de Eminescu, Hasdeu a aratat-o călduros şi lapidar în articolul necrologic: „Eminescu a lăsat multe versuri admirabile; însă meritul lui cel covârşitor, un merit de principiu, este acela de a fi voit să introducă şi de a fi introdus în poezia românească adevărata cugetare ca fond şi adevărata artă ca formă... Eminescu va trăi fiindcă a izbutit a găsi frumosul fără a imita pe nimeni. El va trăi, deşi a murit nebun..."

Uitarea lui Hasdeu? Ea îi priveste pe cei „care au contribuit la înnecarea operei lui Hasdeu şi poleirea numelui său cu un mit de cinci parale. Se ştia despre Hasdeu că a fost „genial", că a fost părintele Iuliei, că era „spiritist" şi i se spunea „magul dela Câmpina". Operei vaste şi robuste îi luase locul o falsă aureolă de vizionar şi, uneori, gloria câtorva glume şi calambururi" (M. Eliade, prefaţă, I p. VI).

Între rândurile d-lui Stamatu şi paginile unor: N. Gane (Discurs, Acad. Rom. 1909), O. Densuşianu (Viaţa Nouă 1907), Th. Capidan (Revista Clasică 1937), N. Drăganu (Nyelvtudomany 1907), S. Puşcariu (Anal. Acad. Rom. Secţ. Lit. s. III, t. VI), M. Roques (Romania 1907), G. Weigand (Conv. Lit. 1907), D. Găzdaru (Însemnări Ieşene 1936) problema alegerii nici nu se pune.

De altfel aceasta nu este singura incursiune originală a d-lui Stamatu în treburile erudiţiei. După ce a făcut praf Orientalistica, jucându-se în arşice cu mileniile, a trecut la literatura comparată, punându-l autoritar pe Caragiale alături de Shakespeare, Molière, Dante, Cervantes, Nietzsche. Ca să putem discuta, respectându-ne pe noi înşine, ar trebui să fim siguri că cel care citează emfatic i-a studiat serios, **în original,** pe autorii revărsaţi torential asupra noastră. Când însă dl. Stamatu scrie ca Alighieri n'a fost socotit „anti-italian" bănuim imediat afirmaţia după ureche. Căci din punctul de vedere al omului din „Dugento" Dante nu era Italian ci Florentin (şi încă „om de partid") şi în această calitate putea fi anti-pisan (Pisa vituperio delle genti...) anti-roman (dialectul roman: „tristiloquio"), etc.

Să trecem la filosofia istoriei. Citindu-l pe sărite pe Spengler — maestru genial de erori epocale — dl. Stamatu pretinde că istoria „nu se reduce la documentalism". Mă mulţumesc să-l trimit la cărticica fundamentală a lui Henri-Irénée Marrou, De la connaissance historique (Paris, 1958, Seuil) şi în special la capitolul 3: «L'histoire se fait avec des documents». Poate dela acest mare savant şi mare gânditor va învăţa şi ce este modestia.

Oricât ar părea de ilogic, dl. Stamatu e antifanariot. Pe de o parte îl suie în slăvi pe nepotul bucătarului ţarigradean iar pe de altă parte respinge universul căruia acesta i-a aparţinut biologic şi spiritual. Aplicând o metodă brevetată se adăposteşte în spatele unor texte prestigioase, citate trunchiat — bine înţeles. Căci atitudinea lui N. Iorga în problema fanariotă nu se poate explica cu ajutorul unei fraze. Această chestiune l-a framântat în decursul întregei sale cariere, şi e normal, pentrucă nu e deloc simplă. Fanarul ne-a adus unele moravuri politice — pe care am avea dreptul să le acuzăm categoric numai dacă am putea dovedi că înaintea contactului eram „puri" (iar dacă am fost „tari" dece n'am rezistat?), dar ne-a adus şi elemente de cultură occidentală, diluate e drept, dar în orice caz demne de luat în consideraţie. Judecarea acestei epoci complexe nu poate fi decât nuanţată. Iar din opera lui N. Iorga trebue să luăm în consideraţie nu câteva rânduri ci toate pasajele în care istoricul onest a revenit, s'a corectat, a reluat problema pe baze noi: **Cultura română sub Fanarioţi** (1898); **Geschichte des rumänische Volkes** (1905, p. 138 ss); **La place des Roumains dans l'histoire universelle** (1935; II p. 195 ss); **Les Phanariotes en Roumanie** (Le Messager d'Athènes 1937).

Ajunge. N'am de gând să-mi pierd timpul făcând scholii la proza hectolitrică a d-lui Stamatu, căreia trebue să-i recunosc un record: conţine cel puţin o enormitate în fiecare frază. Când însă mi-am propus să apăr memoria lui Hasdeu am asumat implicit riscul de a o face împotriva oricui.

E. L.

NOTE DE CARNET

urmare din pag. 1)

in ocurență valabilitatea, ar trebui să ni se demonstreze că acțiunea anti-comunistă, cu acceptarea jertfelor pe care o implică, nu poate conduce în niciun fel la eliberare. Până acum lupta națională s'a mărginit la insurecția armată, cu care, în conștiința multora, s'a identificat. Se poate deci cel mult condamna ca neeficientă, în contextul politic actual, insurecția armată, nu lupta de eliberare națională în general.

Incoerența teoriei inacțiunii, țâșnește la prima confruntare a argumentelor ei de bază.

Dar, cum am spus, în viața socială nu se poate vorbi de legi în sens științific; imponderabilul intervine mereu și în momente neprevăzute, dacă nu imprevizibile. Acolo unde legea fizică a fost introdusă în societatea oamenilor, societatea s'a găsit ipso facto în afara legii — înapoia zidurilor și zăbrelelor. Fenomenele sociale nu se supun legilor, ci unor principii caracteristice. Omologul legii fizice a raportului dintre cauză și efect este în societate **principiul acțiunii și reacțiunii. El nu implică un raport mecanic, ci o interdependență. Reacțiunea** — efectul — **nu decurge pasiv din acțiune** — cauză —, **ci o influențează.**

Problema luptei de eliberare națională trebue privită așadar din două puncte de vedere: **Forțe proprii** și **Inamic.**

În afară de aceasta, nu vom neglija un al treilea element, care formează, obligatoriu, cadrul ciocnirii dintre primele două: **contextul politic internațional.**

Nu e locul să ne ocupăm aici, în profunzime, de forma luptei naționale. Reticență lesne de înțeles. Nu înseamnă însă că o neglijăm; și această rezervă nu stingherește cu nimic cele ce ne propunem să arătăm, riscul represaliilor fiind legat în primul rând de reacțiunea inamicului.

Mai întâi o precizare, care diferențiază odată mai mult principiul social de legea fizică: o cauză are întotdeauna un efect, o acțiune nu implică neapărat o reacțiune. Astfel, când Rușii au acționat la Berlin ridicând zidul despărțitor, Puterile Occidentale n'au reacționat, așa cum aveau dreptul și datoria. Într'o reacțiune trebue să facem o distincție netă între actul volitiv și posibilitățile materializării lui. A vrea și a putea. La o acțiune se reacționează sau nu se reacționează; se poate reacționa sau nu se poate reacționa.

Care sunt factorii indispensabili pentru ca o reacțiune să se producă? În primul rând — voința de a reacționa, în al doilea — mijloacele. Lipsește unul sau lipsește altul, reacțiunea nu se produce.

La Berin, Puterile Occidentale dispuneau de mijloace, dar le-a lipsit voința; invers, la debarcarea americană în Liban, Rușii ar fi vrut să reacționeze, intervenția lor putea fi justificată pe plan internațional prin tratatul ruso-iranian, ne dispunând însă de mijloacele necesare pentru o întreprindere grea în consecințe, mult temuta reacțiune sovietică nu s'a produs.

Ca o reacțiune să fie imaginabilă, de voința de a reacționa și de mijloace, nu se poate face abstracție; dar ca ea să devină act, nu-i de-ajuns. Reacțiunea nu-i efect, ci acțiune în sens invers, cum ne indică și termenul. Pentru ca voința de a reacționa să se poată exercita asupra mijloacelor, ea trebue să se transforme în hotărâre; și această transformare este influențată pe de o parte de obiectivul imediat al politicii respective, pe de alta de contextul politic internațional. Nu numai atât. Pentru ca voința să devină hotarâre executorie susceptibilă de a pune în mișcare mijloacele de reacțiune (represalii), trebue să se cunoască în prealabil punctul lor de aplicare asupra factorului care a produs acțiunea, bine determinat în timp și spațiu. Ceea ce înseamnă că acest factor trebue să fie vizibil și accesibil, abordabil.

Oricine înțelege unde vrem să ajungem.

Până acum tentativele de eliberare națională, au îmbrăcat forma vizibilă a insurecției armate, acroșată la teren; deci obiectiv abordabil. Greșala rezistenței naționale a fost combaterea deschisă a unui sistem, care, deși deține puterea, **își menține întreaga structură a aparatului său politic în clandestinitate.** Nu numai în lumea liberă, dar și în lumea comunistă, organizațiile și organismele sociale — culturale, religioase, sportive, etc. — sunt impregnate cu agenți comuniști, ne oficiali. Când merg în România, de exemplu, turiștii străini sunt asediați de „studenți", „țărani", „artiști", „muncitori", care, comunicativi din cale-afară, nu au pentru regimul comunist decât cuvinte de preamărire. Ne știind că au de-a-face cu agenți travestiți, unii turiști, naivi, cad victimă mistificării și devin, ulterior, unelete inconștiente ale propagandei comuniste.

Antene comuniste sunt împinse până în rândurile rezistenței din munți. Uneori grupuri întregi de „rezistență" sunt creiate și lansate de Ministerul de Interne.

Scopul agenților infiltrați e capturarea la momentul oportun a grupurilor veritabile de rezistență; scopul grupurilor false e descoperirea punctelor de sprijin și aprovizionare ale rezistenței și discreditarea acesteia în rândurile populației prin întreținerea suspiciunii.

Folosind nepregătirea unora, credulitatea altora, provocatorii comuniști, sub diferite forme și înfățișeri, demască orice încercare de răzvrătire, înainte ca opoziția naționanlă să aibă timp să se organizeze. Așa se explică faptul că până în prezent revoltele n'au fost decât spontane și în genere sporadice.

Rezultă deci că în condițiile actuale, și cu mijloacele tehnice moderne la dispoziția ocupantului, lichidarea opoziției naționale este cu atât mai ușoară, cu atât mai rapidă și mai radicală, cu cât îmbracă forma clasică a insurecției armate locale, acroșată la teren. **În războiul modern, important este nu cucerirea terenului, ci a populației. În această perspectivă, șansele acțiunei apar cu totul altele.**

O primă condiție a luptei naționale este, ca atare, pregătirea oricărei acțiuni cu multă seriozitate și în cunoștință de cauză, în cadrul unui plan de ansamblu de lungă durată; spre a nu oferi inamicului succese ușoare și decisive, contribuind astfel la demoralizarea popoarelor aservite și la eternizarea situației actuale.

Am gândit întotdeauna că revolta maghiară, așa cum a fost deslănțuită și condusă — nu spunem concepută și nici organizată —, a făcut doar jocul comunismului internațional.

Poate fi concepută mai multă ușurință din partea unui șef revoluționar decât aceea de care a făcut dovadă colonelul Maleter? În plină acțiune de răsturnare a regimului comunist, se prezintă în persoană la comandamentul sovietic pentru a discuta... condițiile retragerii trupelor de ocupație! Rușii aveau nevoe să câștige timp ca să-și înlocuiască unitățile nesigure. Mai e necesar să reamintim că nu s'a mai întors niciodată?...

Și indemnurile la răzmeriță, lansate dela posturile de radio Free-Europe, să fi fost oare întâmplătoare și tot atât de bine intenționate cât ni se spune?...

Evenimentele au pus în evidență un adevăr, care nu mai poate fi neglijat: cât timp inamicul e puternic, în măsură să aplice lovituri decisive, acțiunea deschisă trebue evitată, opoziția națională rămânând, invizibilă, într'o clandestinitate totală. Ea se va afirma prin acțiuni adecuate, în vederea slăbirii sistemului și creerii condițiilor necesare operațiilor de anvergură. **Timpul eroismelor gratuite a trecut. Metodele de dominație comunistă, bine cunoscute, vor fi întoarse contra regimului;** chiar dacă acest fel de a proceda ar părea unora neromânesc. Noi nu credem că ne abatem dela tradiție dacă, în fața unui inamic viclean și crud, refuzăm să ne prezentăm cu capul plecat, ca vitele la abator. Dar, indiferent de părerea noastră, o asemenea atitudine nu poate asigura Poporului Român niciun loc sub soare; cel mult sub pământ.

Lupta de eliberare națională trebue astfel concepută, organizată și condusă, încât dușmanul să fie ținut într'o ignoranță totală a loviturilor care i se prepară, a formațiilor care le execută și a direcțiilor de efort. Atunci el se va găsi în imposibilitate de a întruni condițiile cerute pentru declanșarea unor represalii eficiente; sau, dacă le va declanșa, le va executa orbește. Astfel, ele vor alimenta ofensiva psihologică a organizației subversive în interior, a grupurilor naționale de refugiați în exterior; și nu vor avea ca rezultat decât demascarea imposturei comuniste — pe plan internațional, alienarea totală și definitivă a populației — pe plan național. Organizația subversivă va profita pentru încadrarea acesteia și destrămarea, prin contra-represalii selective asupra responsabililor, a forțelor comuniste de represalii. Probleme teribile de conștiință se vor pune atunci trupelor comuniste; probleme care nu vor putea fi soluționate decât prin fraternizarea cu populația, alinierea cu formațiile subversive revoluționare și întoarcerea armelor contra minorității dominante.

Nu trebue uitat că regimul comunist, identificându-se cu interesele unei minorități, nu se menține decât prin metode abile și prin teroare, folosind oameni pe care îi menține într'o permanentă stare de aservire.

Revoluția maghiară a dat la iveală o realitate profundă, esențială, pe care foarte puțini observatori au remarcat-o și mai niciunul n'a interpretat-o în adevăratul ei sens — plin de promisiuni pentru viitorul Omenirii. (Această Omenire, care are aerul de a se caută, fără a vrea să se regăsească.)

Ne putând fi utilizată în Ungaria, așa cum Mocsova ar fi dorit, de teamă ca revoluția să nu se întindă incendiind întreg eșafodajul teroarei, **Armata Română a fost dezarmată...** Prudența Kremlinului de a nu întrebuința în acțiunea de represalii trupe de ocupație — contaminate —, este și mai semnificativă; ea pune în evidență precaritatea minorității dominante, nu numai în țările cotropite, dar și în Rusia-Sovietică; fiindcă, în ciuda lipsei de pregătire și legătură în general și a unei ofensive psihologice, prealabilă, în special, — **25 soldați sovietici au fost împușcați pentru că au refuzat să tragă în răsculații maghiari: țărani și muncitori ca și ei...**

Creearea condițiilor necesare, astfel ca orice încercare de represalii să constitue ocazia extinderii revoluției și semnalul ridicării popoarelor subjugate pentru răsturnarea regimuli comunist; — iată problema ce se pune acum luptei de eliberare națională.

Căpitan C. STOICĂNESCU



Cu ocazia Congresului Cavalerilor Crucii de Fer, o impresionantă ceremonie a avut loc în cimitirul militar din Bad Godesberg-Hochkreuz. In cadrul acestei ceremonii, din partea foștilor combatanți români și în numele celui mai vechiu ofițer român decorat cu Crucea de Cavaler a Crucii de Fer, d. Ion V. Emilian a depus o coroană de flori cu panglică în culorile noastre naționale.

Anläßlich des Bundestreffens der Ordensgemeinschaft der Ritterkreuzträger fand am 30. September 1962, vormittags 11.15 Uhr, auf dem Zentralfriedhof Bad Godesberg-Hochkreuz, eine Gefallenenehrung statt. Das Wachbataillon der Bundeswehr stellte einen Ehrenzug, das Stabsmusikkorps führte den musikalischen Teil aus. Die Geistlichen beider Konfessionen, Freiherr Geyr von Schweppenburg und Zeyphen, hielten ergreifende Ansprachen. Danach sprach der Präsident der Ordensgemeinschaft, Generalmajor a. D. Horst Niemack.
Dr. Ion V. Emilian gedachte der deutsch-rumänischen Waffenbrüderschaft und legte im Namen des ältesten lebenden rumänischen Ritterkreuzträgers einen Kranz mit einer Schleife in den rumänischen Landesfarben nieder.

RES MIRANDA AN TRISTIS?

(urmare din pag. 2)

un loc cu alți factori, palingenesia noastră națională.

Cât despre anexarea unor exilați care ar dovedi că „pasiunea necroforă a comuniștilor" se sbânțuie fără opreliști, voi spune doar atât: când atitudinea unui exilat român nu este echivocă R. P. R. nu și-l poate însuși nici în viață nici postum. Dl Ierunca știe foarte bine că sunt personalități care au murit în pribegie în stare de păcat de colaborare. Numele le cunoaște ca și mine, știe și faptele. Nu insist.

Dl Ierunca își termina rechizitoriul cu o dramatică arătare cu degetul: **eu** comit crima de lèse-românism căci exclud una din valorile neamului „la cumpănă și ceas greu". O la la! Iată ce se chiamă: „monter sur ses grands chevaux". S'ar fi putut găsi o clausulă mai sobră. Să admitem totuși că indignarea d-lui Ierunca e sinceră.

Se întâmplă însă că d-sa și-a publicat versurile într'o antologie prefațată de aceste rânduri cel puțin excentrice: „cealaltă linie, **etern regresivă,** pe care s'a așezat neo-romantismul românesc, dela Vlahuță și Coșbuc, încoace, o duce mai departe, cu **aceeași evidentă depărtare de esențele noastre românești și umane poezia care se scrie azi în România.** Volumul antologic intitulat „Poezia noua în R. P. R." (București 1954) e o întoarcere **la un fel de Sămănătorism de nuanță marxistă."**

După câte știu dl Ierunca n'a protestat nicăeri și a acceptat tacit asvârlirea în gheena pre-marxistă a lui Vlahuță și Coșbuc, a lui N. Iorga și — în bloc — a mișcării renovatoare a Semănătorului. Deci revolta e bluff ori dl Ierunca se indignează în sens unic.

Destul. Această polemică n'am dorit-o, ea a fost provocată de ieșirea intempestivă a d-lui Ierunca și aveam dreptul de a mă spăla de ponos. Făcând-o mi-am precizat totodată gândirea. Am spus tot ce aveam de spus și nu voi mai reveni asupra acestei chestiuni pentru mine închisă. Las altora osârdia de a se certa cu R. P. R. asupra patronajului lui Caragiale. Problema îmi este tot atât de indifernță ca delicatele controverse asupra chronolgiei toltece. Ajunge că mie nu-mi poate fi strămoș spiritual.

I-aș sugera însă polemistului că pe viitor să nu mai scrie în galop, sub imperiul mâniei. Metoda e foarte incomodă și plină de surprize: afirmații necontrolate, adjective de izbeliște, generalizări mult prea zglobii. Pe cititor — care se pare nu a meditat la ce este violența limbajului — l-aș invita să parcurgă cartea d-nei de Staël, **De la littérature;** ar afla acolo, în special în capitolul 8 (**Du style des écrivains**) lucruri foarte folositoare. E păcat ca operele sale complete să aibă atâtea pete. În sfârșit, îi doresc — sans rancune — ca în 1963 să desmintă această remarcă a lui Jean Derby, făcută la Convenția Națională la 24 decembrie 1792 și care până la proba contrarie (îmi pare rău sincer) i s'ar cam potrivi: „Hélas, Nous sommes arrivés à un tel point de fougue et de violence que les expressions n'ont plus de valeur, et qu'on dit d'un homme c'est un «scélérat» quand on veut faire entendre qu'il n'est point de notre avis."

E. Lozovan



Die Standarte

Blutige Zusammenstöße zwischen Bauern und Miliz im südlichen Banat

Seitdem die Parteileitung den „Abschluß der Kollektivierung der Landwirtschaft" meldete, hat der aktive Widerstand der Bauern gegen das Regime und gegen die Exekutive des Regimes zugenommen, in manchen Gegenden sogar in Form eines bewaffneten Aufstandes.

Wir besitzen genaue Angaben über Unruhen, die sich im südlichen Teil des Banats ereignet haben. Ende Oktober 1962 stürmten die Einwohner der Dörfer rings um Bozovici (sehr große Landgemeinde, 36 km östlich der jugoslawischen Grenze und etwa 40 km nördlich der Donau) und aus Bozovici selbst, die Parteigebäude, wobei mehrere Parteisekretäre und sog. „Responsabili agricoli", das sind Leute, die für die Durchführung der Agrar-Planifizierung verantwortlich sind, erschlagen wurden. Als die Miliz eingriff und Verhaftungen in den Reihen der Bauern vornehmen wollte, dehnte sich die Rebellion auch auf andere Gemeinden, bis nach Moldova Veche aus, einem kleinen Hafen an der Doau. In Moldova Veche und in Moldova Noua (letzteres 6 km nordöstlich von Moldova Veche), ist es zu heftigen Feuergefechten gekommen. Die Miliz erlitt empfindliche Verluste und mußte durch Einheiten der Grenzjäger (Graniceri) unterstützt werden. Getötet wurde auch der Oberstleutnant der Miliz Aurel Ionescu, ein ehemaliger U. T. M.-Führer (U. T. M. = Jungkommunisten) aus Busteni. Nach der Zerschlagung der Revolte flüchteten zahlreiche Bauern in das in der Nähe gelegene Semenic-Gebirge. Soweit unsere bisherigen Informationen.

Seit die Kommunisten in Rumänien an der Macht sind, setzte die rumänische Landbevölkerung dieser Gegend den Bolschewiken erbitterten Widerstand entgegen. Schon 1948 organisierte Oberst Ion Utza, ehemaliger Kommandeur des Infanterie-Regiments 17 in Lugosch, eine starke Gruppe von Freiheitskämpfern, gegen die das Regime viele seiner Einheiten einsetzen mußte. Dann war es der Fliegeroberst Domaşneanu, Sohn eines Generals der alten k. u. k. Armee, der zusammen mit Männern die früher ganz verschiedenen Parteien angehörten, den Kampf weiterführte. Mitte April 1949 gelang es den antikommunistischen Kampfgruppen die Bahnverbindung zwischen Temeschburg und Bukarest für mehrere Tage zu unterbrechen.

Es wurde damals tatsächlich bis zur letzten Patrone gekämpft. Wer lebendig in die Hände der Kommunisten fiel, wurde nach Temeschburg gebracht und, nach einem Schauprozeß, der vom 21. bis 26. Juni 1949 abrollte, erschossen. Weitere Erschießungen fanden in Lugosch, in Oravitza und in Karansebesch statt.

Aber der Geist des Widerstandes der Bauern dieser Gegend wurde nicht gebrochen. Unter Führung des Artillerie-Majors Vasile Duma bildete sich eine andere Gruppe von Widerstandskämpfern in den Bergen von Poiana Rusca (nordöstlich von Karansebesch). Major Duma fiel und die Gruppe mußte sich, ohne Munition und ohne jede Versorgungsmöglichkeit, auflösen. Von Oberleutnant Eleodor Predescu geführt, gelang es 6 Angehörigen der Gruppe Duma, sich am 5. August 1950 den Weg nach Jugoslawien freizukämpfen. Von der UDB verhaftet, konnten alle 6 am 5. Mai 1951 aus dem jugoslawischen Gefängnis ausbrechen und nach Italien flüchten. Oberleutnant Predescu, der inzwischen in Rom zum Dr. jur. promovierte, gehört heute unserem Redaktionsstab an und wir sind stolz darauf.

Interessieren wird unsere Leser noch, daß dieser südliche und südwestliche Teil des Banats, der den Kommunisten noch immer aktiven Widerstand leistet, sich fast genau mit dem Gebiet deckt, aus dem sich die Soldaten des von Kaiserin Maria Theresia gegründeten, erst „Walachisch-Banater" und dann „Rumänisch-Banater Grenzregiment Nr. 13" genannten Grenzregiments rekrutierten und dessen Sitz in Karansebesch war. Diese Bauern sind „Grenzer", also Wehrbauern, die bis 1947 in Gemeinschaft fast alle Wälder des ehemaligen Komitats Severin ihr eigen nannten. Diese Bauern waren im ganzen Lande berühmt durch ihre Fanfaren, ihre Chöre und die malerischen Trachten ihrer Frauen. Im Kriege haben sie sich sehr bewährt, das Regiment 96 aus Karansebesch wurde auch im Wehrmachtsbericht erwähnt (Major Palaghitza).

Sie haben nicht kapituliert und sie wollen nicht kapitulieren. Und zum Schluß werden sie auch Sieger bleiben über das östliche Terrorregime und über die westlichen Linksintelektuellen.

ive.

Ion Garbiu war in Cornereva zu Hause, einem Dorfe südlich von Karansebesch, unter dem mächtigen Godeanu-Gipfel gelegen, der sich, gleich dem nahen Petrile Albe, stolz über die dichten Wälder jener Gegend emporreckt.

Ion Garbiu besaß kein Ackerland. Er war ein armer Holzhacker, der viele Jahre vorher beim 1. Infanterie-Regiment „Mehedintzi" Nr. 17 in Lugosch gedient hatte, als Oberst Ion Utza Hauptmann und Kompaniechef war, sein Kompaniechef.

Ion Garbiu war jetzt nicht mehr so jung und er war Vater von 5 Kindern, für die er von frühmorgens bis Sonnenuntergang als Holzhacker im Walde arbeitete. Als er aber erfuhr, daß „der Herr Oberst" die Angehörigen des alten, längst aufgelösten Regiments bei Cracu Baranului und bei Culmea Fagului sammelte und bewaffnete, um gegen die Herrschaft der Fremden und der Gottlosen zu kämpfen, verließ Ion Garbiu Frau und Kinder und begab sich auf einsamen Pfaden zu seinem „Herrn Oberst" und zu den Kameraden, einfachen Bauern aus den umliegenden Dörfern, aus Domaschnea, aus Teregova, Slatina Timisch, Carpa, Cornea, Poiana, Rugi ...

Viele Monate blieb Ion Garbiu bei den antikommunistischen Freiheitskämpfern, aber eines Abends wurde seine Sehnsucht übermächtig und er machte sich auf den Weg, um Frau und Kinder wiederzusehen. Nicht weit vom Dorfe, noch im Walde, fiel er einer Streife der Miliz in die Hände. Dort wo sie ihn gefaßt hatten, töteten die Milizleute Ion Garbiu mit bellenden Schüssen aus ihren Maschinenpistolen. Dann schleppten sie seinen Leichnam nach Cornereva, dem Dorfe in dem Ion Garbiu zu Hause war. Der tote Holzhacker wurde an den Zaun des Milizgebäudes gebunden.

Gerade wie eine Kerze, mit offenen Augen, mit den Händen an den Seitennähten seiner weißen Bauernhose, gefesselt, so wurde der leblose Ion Garbiu zwei Tage lang zur Schau gestellt ... So endete Ion Garbiu, ein armer Holzhacker aus Cornereva, der, ehe Rumänien an die Kommunisten verkauft wurde, genau so arm war wie an dem Tage, als die Kugeln der Miliz ihn durchlöcherten, der aber besser verstanden hatte, was Freiheit und Vaterland heißt, als mancher Journalist oder Rundfunkkommentator des „freien" Westens.

Erich Schosser: Mehr Lob als Tadel für die sowjetische Kolonialverwaltung in Rumänien

Am 15. Februar 1963, 21 Uhr, sprach Robert Machold im 1. Programm des Bayerischen Rundfunks über „Das musikalische Leben in Rumänien", ein dokumentierter und wirklich objektiver Beitrag. Machold, der auch ausgezeichnete Kenntnisse der rumänischen Geschichte bewies, ließ sich von Vergleichszahlen nicht verblüffen, ordnete gewisse „Errungenschaften" nach ihrem reellen Wert ein und stellte jeden auf den Platz der ihm gebührt: Komponisten, Dirigenten, Solisten und Musikkritiker. Wir Rumänen können den Feststellungen von Robert Machold nur zustimmen. Dem Vortragenden und der musikalischen Abteilung des Bayerischen Rundfunks kann man nur Dank und Anerkennung aussprechen.

Leider können wir einer anderen Sendung des Bayerischen Rundfunks weder Dank noch Anerkennung zollen. Am 29. Januar 1963 nämlich berichtete zwischen 19.05 und 19.35 Uhr Herr Erich Schosser über Rumänien.

Herr Schosser wollte angeblich auch objektiv sein und mischte Lob und Tadel, jedoch in eigenartiger Weise. Nach marxistisch-leninistischer Art in Prozentsätzen ausgedrückt, würde das folgende Vergleichszahlen ergeben: 95% Lob und 5% Tadel. Genau wie die kommunistischen Blätter in Bukarest: jeden Tag 28 Spalten Lobeshymnen und zweimal in der Woche eine Viertelspalte Kritik, etwa wie folgt: der Autobus, der die Verbindung zwischen dem Dorf X. und dem Dorf Z. sichert, ist gestern mit einer halben Stunde Verspätung eingetroffen; der Briefträger N. sorgt nicht dafür, daß die Parteizeitung unterwegs nicht naß wird, der Kollektiv-Buchhalter XY. riecht ständig nach Schnaps usw. usw. Genau so bei Herrn Schosser, der sagte, daß sich Rumänien, wie kein anderes Land des Ostblocks, gegen ausländische Journalisten abschirme, dann aber feststellt, daß der Fortschritt gewaltig und das Volk mit dem heutigen Regime zufrieden sei.

Was die „Fortschritte" anbelangt, bediente sich Herr Schosser reichlich aus der Propagandaschriften-Kiste des Z. K. der R. A. P. (Rumänische Arbeiter-Partei = so nennen sich die Kommunisten in Rumänien). Alle diese Angaben sind falsch und falsch sind auch die Schlußfolgerungen des Vortragenden.

Herr Schosser sagte: „Heute produziert Rumänien landwirtschaftliche Geräte, Bergwerksausrüstungen, Lokomotiven, Lastkraftwagen und Busse, ferner Schiffe, Kunststoffe, Walzwerke." Lokomotiven wurden in Reschitza schon zur Zeit Kaiser Franz Josephs erzeugt und die Malaxa-Werke in Bukarest (heute das „23. August"-Kombinat) hatten vor dem Kriege eine größere Produktion an Lokomotiven als heute. Mit Ausnahme von LKWs und Bussen wurde auch alles übrige bereits vor dem Kriege produziert.

Herr Schosser spricht mit Begeisterung von einem „Kombinat in Galatz, in dem das Schilf des Donaudeltas zu Zellulose verarbeitet wird". Erstens befindet sich dieses Kombinat nicht in Galatz sondern bei Braila, nämlich in Chitzcani. Zweitens hat es Herr Schosser leider versäumt, sich nach den Arbeitsbedingungen in diesem für ihn so anerkennenswerten Industriezweig zu erkundigen. Hat Herr Schosser wirklich nichts von den unzähligen Vernichtungslagern im Donaudelta gehört, in denen viele Tausende von Gefangenen, die zur Ausbeutung des Schilfes eingesetzt werden, zu Grunde gehen?

„Es besteht kein Zweifel" — sagte Herr Schosser im Bayerischen Rundfunk — „aus einem **rückständigen Land**, das keine nennenswerte Industrie besaß, hat das kommunistische Regime einen sich industriell gut entwickelnden Staat gemacht." Schon der Unterschied in der Bezeichnung: früher Land, heute Staat, deutet hier eine Klassifizierung zu Gunsten der heutigen Staatslenker an. Dabei ist Rumänien heute ein Staat, der von Moskau geführt wird, wobei die Vertrauensmänner der Sowjets mit dem rumänischen Volk nicht das geringste gemeinsam haben. Ein einziges Beispiel: **alle Botschafter, Gesandte, Geschäftsführer und Leiter der Handelsmissionen der Volksrepublik Rumänien im Ausland sind, mit lediglich drei Ausnahmen, keine Rumänen.**

Herr Schosser behauptet, daß die Rumänen in den **Kaffeehäusern** (er soll uns ein einziges Kaffeehaus nennen, das in Rumänien noch existiert) offen politische Gespräche führen, sich mit Ausländern unterhalten und auch Kritik an dem Regime üben ... Wir können nur hoffen, das ihm das niemand geglaubt hat, sonst könnte es manchem deutschen Touristen auf seiner Rumänienreise schlecht ergehen!

„Die Ernährung bereitet in Rumänien keine Schwierigkeiten. Es gibt Nahrungsmittel in Hülle und Fülle. **Das Land ist sogar in der Lage, einen beträchtlichen Teil seiner Agrarerzeugung zu exportieren, ohne daß der Binnenmarkt leidet."** Das ist fast zu viel des Guten. Erst **jetzt** kann also Rumänien Agrarerzeugnisse exportieren. Tatsache ist, daß heute an Agrarprodukten **nicht einmal ein Zehntel dessen exportiert wird, was vor dem 2. Weltkrieg exportiert wurde.** Mit Ausnahme von wenigen Ortschaften, die von Touristen besucht werden, ist das Brot rationiert. **Auf dem Lande gibt es kein Brot, die Bauern müssen ihr Brot in der Stadt kaufen, auf Brotmarken.** Während des Krieges haben wir keine Brotmarken gekannt.

Herr Schosser erreicht den Gipfel seiner unwahren Behauptungen mit dem Satz: „Die Bauern auf dem Lande geben sich zufrieden ... Immerhin waren sie in früheren Epochen einem elenden Los ausgeliefert, **das sich von dem eines Leibeigenen kaum unterschied.**" Aber diese ehemaligen „Leibeigenen" (Herr Schosser hat offenbar von den Agrarreformen in der 2. Hälfte des vorigen und zu Anfang dieses Jahrhunderts in Rumänien nichts gehört) hassen das Regime mehr als alle anderen Bewohner Rumäniens und wollen vom Kommunismus nichts wissen. Hartnäckig und tapfer haben sie sich gegen die Kollektivierung gewehrt und in diesem Kampf unzählige Opfer gebracht. Hier einige Zahlen. Von 1947 bis zum heutigen Tage wurden 2116 Rumänen zum Tode verurteilt und hingerichtet. Die Hälfte davon waren Bauern. Niemand aber kennt die Zahl derjenigen, die ohne Urteil erschossen wurden. Gheorghiu-Dej selbst hat öffentlich zugegeben, daß bei verschiedenen Aktionen gegen die Bauern, 30.000 ums Leben gekommen sind. Am berühmten Donau-Schwarz-Meer-Kanal kamen mindestens 50.000 Menschen um. Mehr als die Hälfte davon waren Bauern. Über 100.000 Sklaven arbeiten an der Ausbeutung des Schilfes im Donaudelta und in der Balta. Mehr als die Hälfte davon sind Baern. Bauern, die sich der Kollektivierung widersetzt haben.

Dieser Bericht war nicht die naive Darstellung eines Journalisten, der in Rumänien an der Nase herumgeführt worden ist. Es war entschieden mehr: eine bewußte, raffinierte Propagandasendung der sowjetischen Kolonialverwaltung in Rumänien.

Zu einer solchen Leistung kann man der politischen Redaktion des Bayerischen Rundfunks nicht gratulieren.

Traian Rovinaru



Peste 500 de compatrioţi şi prieteni germani au participat, în ziua de 16 decembrie 1962, la Serbarea Pomului de Crăciun, serbare care a avut loc în sala festivă „Hofbräuhaus" din München şi care a fost organizată de Misiunea Română Unită, de Asociaţia Românilor din Germania de Sud, de Asociaţia Românilor Liberi din Germania şi de ziarul „Stindardul".

Uber 500 Teilnehmer wohnten am 16. Dezember 1962 im Münchner „Hofbräuhaus" (Festsaal) der Weihnachtsfeier der Flüchtlinge aus Rumänien bei.

Diese Feier wurde von der Rumänischen Katholischen Mission in Deutschland, dem Verband der Rumänen in Süddeutschland, der Vereinigung der Freien Rumänen in Deutschland und von „Stindardul" veranstaltet.

Bericht eines Augenzeugen:

So starb Oberst ION UTZA

Kommandant der antikommunistischen Partisanen im Gebiet von Severin

Es war schönes Wetter am Vormittag des 25. Januar 1949, als ich mich in Begleitung des Bürgermeisters und des Notars von **Domaschnea-Cornea** auf dem Wege nach **Teregova** befand. Als wir ungefähr 2 km zurückgelegt hatten, ließen wir die Pferde in Schritt fallen. Plötzlich hörten wir Schüsse. Zuerst waren es Infanteriegewehrschüsse, dann Garben aus LMGs und SMGs...

Ich dachte, es handle sich um Schießübungen der Garnison von **Karansebesch,** aber dann fing ich die vielsagenden Blicke auf, die sich meine Begleiter gegenseitig zuwarfen. Was war hier los?

Als wir uns dem Berge Schorogau (Sorogau) näherten, gab uns eine Militärstreife durch Zeichen zu verstehen, unseren Wagen anzuhalten. Es waren keine Milizleute, sondern Soldaten der Staatssicherheitsdienst-Truppen in Kriegsausrüstung.

Wir hielten an. Hinter der Kurve standen 20 LKWs des Staatssicherheitsdienstes, ausreichend um ein ganzes Bataillon zu transportieren. Aus den Fahrzeugen sprangen Unteroffiziere auf die Straße, alle schwer bewaffnet und gut gekleidet. Wie wir später erfuhren waren es Verstärkungen, die einer M. A. I.-Einheit, die sich beiderseits der Straße bereits im Kampfe befand, unterstützen sollten.

Die antikommunistischen Partisanen des **Obersten Ion Utza** — ihnen galt dieser große Einsatz — hatten den **Sorogau-Berg** und die anschließende felsige Gegend besetzt, von wo aus sie, mindestens mit 4 SMG, die kommunistischen Truppen unter Feuer hielten.

Dem Rat des Bürgermeisters folgend wollten wir gerade den Wagen wenden, als uns ein Hauptmann des Staatssicherheitsdienstes **in sehr schlechtem Rumänisch** befahl, auf unserem Platz zu bleiben.

Fast zwei Stunden lang konnten wir also die weitere Entwicklung des Kampfes verfolgen und wir sahen, wie alle Versuche der Staatssicherheitsdienst-Truppen, sich den Partisanenstellungen zu nähern, scheiterten. Schließlich wollten die Kommunisten eine Flanke umzingeln, aber im selben Augenblick brachten 4 Partisanen mit unglaublicher Schnelligkeit ein SMG in Stellung und eröffneten ein mörderisches Feuer. Zahlreiche Kommunisten fielen, viele liefen davon, andere suchten Deckung. Mit großer Mühe und unter Anwendung ihrer Pistolen gelang es den Offizieren und ihren „politischen Stellvertretern", etwas Ordnung in die eigenen Reihen zu bringen und ihre Leute zu veranlassen, das Maschinengewehrnest konzentrisch anzugreifen. Die antikommunistischen SMG-Schützen wurden nacheinander getötet. Das SMG schwieg und da offensichtlich alle Schützen dieser Gruppe außer Gefecht gesetzt waren, begaben sich die kommunistischen Offiziere zu dem SMG. Die Partisanen waren tot. Der Staatssicherheitsdienst-Chef aus Lugosch, **Major Kling,** sah jedem Toten genau ins Gesicht und schrie dann triumphierend: „Das ist Utza, der faschistische Hund, Oberst Utza!" Er griff hysterisch nach seiner Pistole und feuerte mehrmals auf den Toten. **Auf seinen Befehl wurde der Leichnam quer über die Straße gelegt und von den Rädern eines darüberfahrenden LKWs zermalmt. So rächte sich der Statssicherheitsdienstmajor Kling...**

Zu diesem Zeitpunkt dauerte der Kampf noch unvermindert an. Die Verluste der Kommunisten wurden immer größer und der Angriff machte keine Fortschritte. Lebendig fiel kein einziger Freiheitskämpfer in die Hände der Kommunisten...

Nach vielen Stunden, als es dunkel wurde, fingen die Freiheitskämpfer an, sich zurückzuziehen, gruppenweise und unter gegenseitigem Feuerschutz, wobei sie auch Granatwerfer verwendeten. Wie wir feststellen konnten, erfolgte der Rückzug in zwei verschiedene Richtungen, nämlich gegen **Tilva Mare** (östlich der Straße nach Karansebesch) und gegen **Certeja Haiducilor** (mit dichtem Wald bedeckte Höhen westlich von Teregova) zu. Die Staatssicherheitsdienst-Truppen nahmen die Verfolgung nicht auf. Die Soldaten luden ihre toten Kameraden auf LKWs, auch den verunstalteten Leichnam des Obersten Utza und seiner drei Getreuen, zwei Bauern aus Teregova und einer aus Carpa. Diese 4 Toten wurden von dem Milizposten von Domaschnea-Cornea zur Schau gestellt...

In der folgenden Nacht gelang es einer größeren Gruppe von antikommunistischen Freiheitskämpfern, trotz aller Maßnahmen die von den Kommunisten in der ganzen Gegend getroffen worden waren, in das Dorf Domaschnea-Cornea einzudringen und das Milizgebäude anzugreifen, wahrscheinlich in der Absicht, die vier toten Kameraden zu holen. Im Dorfe waren damals die Milizleute aus 10 Gemeinden konzentriert, außerdem befand sich eine Kompanie der Staatssicherheitsdienst-Truppen im Ort. Es entstand eine wilde Schießerei, die Freiheitskämpfer konnten ihr Ziel nicht erreichen und mußten sich wieder zurückziehen. Nach diesem nächtlichen Überfall wurden die 4 Toten nur bei Tage öffentlich ausgestellt und bei Nacht in den Keller des Milizgebäudes gebracht, fünf Tage lang...

So starb Oberst Ion Utza, ehemaliger Kommandant des 1. Infanterie-Regiments „Mehedintzi" Nr. 17 und gewesener Präfekt des Komitats Severin, der sich mit drei seiner Getreuen opferte, um den Rückzug seiner Kameraden zu decken.

Der Tod von Ion Utza bedeutete jedoch nicht das Ende der Kämpfe gegen die Kommunisten im Komitat Severin. Sein Nachfolger wurde — so glaube ich — der **Notar Gheorghe Ionescu** aus Teregova, ein sehr angesehener und beliebter Mann. Zusammen mit Ionescu sind über 40 Bauern aus Teregova, Rusca und Poiana Rusca im Gebirge verschwunden...

Auch Gheorghe Ionescu fiel, und zwar durch den Verrat eines Mannes namens Dragomir, der in Teregova lebte, jedoch nicht aus dieser Gegend stammte.

Im Juli 1949 wurden weitere führende antikommunistische Freiheitskämpfer aus dem Komitat Severin in Temeschvar erschossen: **Oberst der Luftwaffe Petre Domasneanu, Spiru Blanaru, Ion Tanase, Petre Puschitza-Mutascu und Romulus Maritzescu.** Über den Prozeß und die Hinrichtung dieser Nationalhelden brachte die kommunistische Presse lange Artikel mit reichlichen Bilddokumenten. Ich glaube, daß auch die Exilrumänen darüber orientiert sind.

Vor und nach diesem Prozeß fanden im Komitat Severin eine ganze Reihe von Hinrichtungen statt.

Ende Mai 1949 gelang es den Staatssicherheits-Truppen, anläßlich der Kampfhandlungen die im **Semenic-Gebirge** stattfanden (ungefähr 40 km nördlich der Donau, in der Nähe der jugoslawischen Grenze), 15 oder 16 Bauern aus **Iablanitza** gefangen zu nehmen. Alle wurden zum Tode veruretilt und 5 Tage nach dem Urteilsspruch in Lugosch erschossen. Die Kommunisten legten großen Wert darauf, möglichst viele Leute dieser Hinrichtung beiwohnen zu lassen und ordneten deshalb Freifahrten auf der Eisenbahn für alle Schaulustigen an. Auch versuchten sie, die Dorfbewohner zu der Fahrt nach Lugosch zu zwingen. Aber dieser Versuch mißlang. Nur wenige Kommunisten fanden sich bei der Hinrichtung ein.

Erschossen wurde auch der Miliz-Chef von Bogaltzui, einer Gemeinde 10 km südlich von Domaschnea. Dieser brave Mann hatte auch im Milizrock nicht vergessen, daß er Rumäne war. Er hatte die Freiheitskämpfer mit Waffen und Munition versorgt. Die Erschießung erfolgte ohne vorhergehenden Prozeß, auf Befehl von „Major" Kling.

Noch manches wäre über die Tätigkeit der antikommunistischen Partisanen im Gebiet von Severin zu sagen, aber die Zeit ist noch nicht reif dafür...

Im Dezember 1950, als ich beim Bau einer neuen Straße in der Nähe von **Rusca Teregovei** beschäftigt war, konnte ich täglich Schüsse und Granatexplosionen aus der Richtung **Poiana Dalie** und **Cracu Dragota** hören. Ein Feuergefecht konnte ich auch am 24. Mai 1951 in der Nähe von **Sadova** beobachten. Ein Zusammenstoß zwischen Miliz und antikommunistischen Partisanen fand noch am 12. Juni 1951 in der Gegend der Gemeinde **Bozincei** statt, genau an der Stelle, wo sich Mitte Februar 1949 eine ganze Kompanie der Staatssicherheitsdienst-Truppen, unter schweren Verlusten, zurückziehen mußte.

Es ist meine Überzeugung, daß auch heute noch viele Bauern aus der Gegend von Severin in der Klandestinität leben. Diese meine Behauptung wird auch durch die Tatsache bestätigt, daß sich in Karansebesch und bei Muntele Mic starke Einheiten der Sicherheitsdienst-Truppen befinden.

I. M.

früher beim „Serviciul D." in Lugosch tätig.

„Wirtschaftssaboteure" bauen die luxuriösen Villen von Mangalia

Mamaia, der jetzt auch von Touristen aus der Bundesrepublik Deutschland besuchte Badeort an der rumänischen Schwarzmeerküste, liegt auf einer schmalen Landzunge, die sich zwischen Schwarzem Meer und dem Siutghiol-See erstreckt. Unternehmungslustige Touristen in Mamaia machen nun bald folgende Entdeckung: Bootsfahrten sind auf dem Schwarzen Meer gestattet, nicht aber auf dem Siutghiol-See. Was liegt näher als anzunehmen, und das tun viele Gäste auch, daß diese Maßnahme auf „militärische Gründe" zurückzuführen sei. Das ist ein Irrtum! Der wahre Grund ist, daß die kommunistischen Behörden den westlichen Touristen keine Gelegenheit geben wollen, Zwangsarbeiter im Einsatz zu sehen, denn gegenüber von Mamaia, bei **Ovidiu** und bei **Palazul Mare,** werden verschiedene Arbeiten, u. a. in der Landwirtschaft, von Zwangsarbeitern, sogen. **Wirtschaftssaboteuren,** ausgeführt.

Vergehen gegen die kommunistische Wirtschaft sind zahlreich und so vielfältiger Natur, daß die Einstufungsskala für Wirtschaftssaboteure ungeheuer groß ist. Hier ein konkreter Fall:

S. T. spielte Banjo in einem Orchester in Constantza. Dabei verdiente er nicht gerade viel und war deshalb sehr erfreut, als ihm ein ausländischer Matrose Zigaretten schenkte. Sein Spiel gefiel dem Matrosen besonders, weshalb er mehr Zigaretten bekam als seine Kollegen und mehr auch als derjenige Kollege, der als Spitzel der Miliz fungierte. Das genügte! Eines Nachts kam die „Wirtschaftsmiliz" (Militzia Economica) in seine Wohnung, durchsuchte Schränke, schlitzte Polster und Matratzen auf, schlug den Banjospieler, bedrohte seine Frau und seinen zehnjährigen Buben mit der Pistole... Schließlich fanden die Milizsoldaten 265 Stück ausländische Zigaretten, einen knapp zehntägigen Vorrat für einen Raucher. S. T. wurde verhaftet, in eine 3×3 m große Zelle gesperrt, zwei Wochen lang verhört und dann vor ein Volksgericht gestellt. Das Urteil lautete: **3 Jahre Gefängnis!**

Lassen wir S. T. selbst weiter erzählen:

»Nach dem Urteil blieb ich noch 15 Tage lang im Zivilgefängnis, dann wurden alle Arbeitsfähigen in das ehemalige Militärgefängnis von Constantza gebracht, wo wir uns einer ärztlichen Untersuchung unterziehen mußten. Es wurden mehrere Gruppen aufgestellt: für die Ausbeutung des Schilfes, für Straßenbau, für Staatsgüter, für Bauten usw. Ich hatte Glück und kam nach **Mangalia.**

In Mangalia wurde ein Teil von uns in den Marinestützpunkt geschickt, wo seit vielen Jahren verschiedene Objekte, auch Wohnblocks für das Personal und seine Angehörigen, gebaut werden. Ich selbst war für eine andere Arbeit ausersehen, ich mußte beim Bau der unglaublich luxuriösen Villen für die Parteibonzen mitwirken. Diesmal hatte ich kein Glück.

Wir arbeiteten in zwei Schichten, Tag und Nacht, jede Schicht zu 12 Stunden, da der „Konstruktions-Trust" von Constantza die Villen für die roten Machthaber noch zum Beginn der Sommer-Saison fertigzustellen hatte. Unsere Bauingenieure meldeten, daß die Frist zu kurz sei. Statt jeder Antwort **kamen Gheorghe Gheorghiu-Dej und Chivu Stoica höchstpersönlich zu unserem Arbeitsplatz.** In Reih und Glied traten wir auf dem Sammelplatz an. Gheorghiu-Dej kam, blieb ungefähr 40 m vor uns stehen und sprach über einen Lautsprecher folgendes: „Ich war zehn Jahre lang in faschistischen Gefängnissen. Die Faschisten wollten uns Kommunisten liquidieren. Jetz ist die Zeit gekommen den Faschisten zu zeigen, was arbeiten heißt. **Ab heute werdet ihr 16 Stunden täglich arbeiten und wer das nicht kann, erhält kein Essen."**

Tatsächlich schliefen wir nach diesem Besuch nur 3 bis 4 Stunden innerhalb von 24 Stunden. Wir arbeiteten von 7 Uhr früh bis 23 Uhr. Zu Mittag aßen wir am Arbeitsplatz, im Stehen. Für die 2000 Zwangsarbeiter reichte das Geschirr nicht aus, also mußte die zweite Reihe warten, bis die erste Reihe mit dem Essen fertig war. Mit dem gleichen Löffel und aus dem gleichen Blechteller wurde die Suppe gelöffelt, ohne eine Möglichkeit, das Geschirr zwischendurch abzuspülen.

Diese Qual dauerte von Anfang Mai bis August 1961, dann waren die Villen fertig und wurden auch sogleich von den Bonzen bezogen.

Von Mangalia wurden wir in das Gefängnis **Peninsula** gebracht und beim Steineklopfen in **Canara** eingesetzt. Da wir keine Schutzbrillen bekamen, zogen sich viele von uns Augenkrankheiten zu, manche trugen auch Verletzungen durch Steinsplitter davon. Endlich teilte man uns wieder in drei Gruppen und schickte uns auf die Staatsgüter von **Valea Neagra, Dobantzu** und **Ovidiu.** Auf diesen Staatsgütern wurden wir gut behandelt, jeder hatte Verständnis für unsere Leiden und half uns wie er konnte. Die Arbeitsnorm wurde täglich erfüllt. Für drei Tage erfüllter Arbeitsnorm wurde ein Tag Gefängnis gestrichen. So war auch für mich die Zeit der Entlassung gekommen, vorher aber mußte ich noch im Militärgefängnis von Constantza „Station machen".

Am Entlassungstage bekam ich von der Verwaltung **75 Lei Lohngeld für 24 Monate Arbeitseinsatz** ausbezahlt. Es wurde jedem erklärt, daß die Gesamtsumme eigentlich größer sei, daß aber **Verpflegung, Miete und eine Quote für die Wachmannschaft abgezogen wurden.** Dann habe ich mich schriftlich verpflichtet, über meine Haftzeit niemandem Mitteilung zu machen und keine Namen von Mithäftlingen oder Milizangehörigen der Wachmannschaft zu nennen. Schließlich mußte ich noch ein Schreiben unterzeichnen, in dem ich für die gute Verpflegung und Behandlung dankte! Und dann ging's nach Hause...«



Generalmajor M., Kommandeur der 3. rumänischen Gebirgs-Division, der für die Frontbewährung seiner Soldaten mit dem Ritterkreuz zum Eisernen Kreuz ausgezeichnet wurde.

DIE RUMÄNISCHEN GEBIRGSTRUPPEN

(siehe Bild auf Seite 3)

Bei Kriegsausbruch (22. Juni 1941) verfügte die rumänische Armee über folgende Stammeinheiten der Gebirgstruppen:

- 24 selbständige Gebirgsjäger-Bataillone,
- 12 selbständige Gebirgsartillerie-Abteilungen (jede Abteilung zu je 3 Batterien),
- 2 Gebirgs-Haubitzen-Regimenter,
- 4 Gebirgspionier-Bataillone und
- 1 selbständige Abteilung Jäger-zu-Pferd in Dumbraveni.

Aus diesen Einheiten wurden 4 Gebirgsbrigaden aufgestellt, von welchen 3 (die 1., 2. und 4. Brigade) von Anfang an in den Kampf geworfen wurden und mit 3 Kavallerie-Brigaden die 3. rumänische Armee bildeten. Eine andere rumänische Gebirgsbrigade (die 3.) kam erst 1943 am Kuban-Brückenkopf zum Einsatz.

Jede rumän. Gebirgsbrigade verfügte über 6 Jäger-Bataillone, 3 Gebirgsartillerie-Abteilungen, 2 Haubitzen-Batterien, 1 Gebirgspionier-Bataillon und 1 Eskadron Jäger-zu-Pferd. Im März 1942 wurden die rumänischen Gebirgs-Brigaden, sowie die Kavallerie-Brigaden, in Divisionen umbenannt, jedoch ohne Änderung ihrer Zusammenstellung.

In der Schlacht am Asowschen Meer, bei Sewastopol, im Kaukasus und am Kuban-Brückenkopf, waren die rumänischen Gebirgsjäger an schweren Kämpfen beteiligt und zahlten einen hohen Blutzoll.

Am 8. April 1944 befanden sich die 1., 2. und 3. rumänische Gebirgs-Division auf der Krim (17. deutsche Armee) und die 4. rumänische Gebirgsdivision im Bereich der 6. neuaufgestellten deutschen Armee. Bei den letzten Abwehrkämpfen auf der Krim waren 7 rumänische Divisionen beteiligt (10. Inf., 19. Inf., 6. Kav., 9. Kav., 1. G.-D., 2. G.-D. und 3. G.-D.), mit einem Gesamtstand von 66.000 rumänischen Soldaten. Zu dieser Zeit waren auf der Krim 128.500 deutsche Soldaten eingesetzt.

Da nur 40.200 Rumänen, einschließlich der Verwundeten, von der Krim evakuiert wurden, die Sowjets aber die Gefangennahme von nur 7.000 Rumänen bekannt gaben, muß der Schluß gezogen werden, **daß vom 8. April 1944 bis 9. Mai 1944, in einem einzigen Monat also, 18.800 rumänische Soldaten auf der Krim gefallen sind.** Die Hälfte davon waren Gebirgsjäger.

Nach der Räumung der Krim wurden wiederum 4 neue rumänische Gebirgsbrigaden aufgestellt(101., 102., 103. und 104.) und die 18. Infanterie-Division in eine Gebirgs-Division umgewandelt, die alle an der Moldau-Front eingesetzt wurden. Bis zum 23. August 1944, dem Tage, an dem eine Verräterclique in Bukarest Rumänien in den Abgrund stürzte und den bolschewistischen Horden den Weg nach Europa öffnete, sind insgesamt 53.000 Angehörige der rumänischen Gebirgstruppen im Kampf gefallen.

Die Leistungen der rumänischen Gebirgstruppen werden auch durch die Tatsache unterstrichen, daß **alle** Kommandeure der rumänischen Gebirgs-Divisionen mit dem Ritterkreuz zum Eisernen Kreuz ausgezeichnet wurden.

UNO will die Kannibalen in Angola an die Macht bringen

Die sogenannte Generalversammlung der Vereinten Nationen — vereint gegen Europa, gegen europäische Kultur und gegen die weiße Rasse überhaupt — nahm, Mitte Dezember 1962, eine Resolution an, die den „Kolonialkrieg" Portugals gegen Angola verurteilte und dem Sicherheitsrat vorschlug, Sanktionen gegen Portugal ins Auge zu fassen.

Im Zusammenhang mit dieser Resolution brachte die belgische Zeitung **«La Libre Belgique»**, die in Brüssel erscheint und die weit davon entfernt ist irgendwelche „faschistischen" Bestrebungen zu unterstützen, da sie eine sehr gemäßigte **christlich-demokratische** Zeitung ist, in ihrer Nummer vom 10. Januar 1963 einen erschütternden Bericht, der jeden Kommentar überflüssig macht:

»Präsident Salazar sagte kürzlich über den schwarzen Kontinent: **„Wir verteidigen dort Europa in den letzten Winkeln, in denen es verteidigt werden kann."** Mehr als ein Drittel des portugiesischen Budgets ist für Militärausgaben bestimmt.

Vor Weihnachten nahm die Generalversammlung der Vereinten Nationen eine Resolution an, die den „Kolonialkrieg" Portugals gegen Angola verurteilte und dem Sicherheitsrat vorschlug, Sanktionen ins Auge zu fassen.

Wie aber ist die Lage in dieser „portugiesischen Übersee-Provinz" wirklich? Als erstes wollen wir festhalten, daß die individuelle Freiheit dort viel größer ist als in Ghana oder Ägypten beispielsweise. Andererseits gibt es keine Rassenfrage in Angola. Die wichtigen örtlichen Probleme sind sozialer Ordnung und haben mit den verschiedenen Rassen nichts zu tun. Wie überall beneidet der Arme den Reichen um seines Reichtums willen und nicht auf Grund seiner Hautfarbe.

Es stimmt, daß der Eingeborene, wenn er vollgültiger Portugiese werden will, ein Minimum an Erziehung und ein Minimum an Einkommen, also einen einträglichen Beruf, vorweisen muß. Nun ist die Zahl der Schulen, vor allem der Berufsschulen, einfach ungenügend. Aber das ist auch im heutigen Kongo, in Ghana und in Nigeria der Fall. In Angola bemühen sich die Behörden mehr denn je, diesen Zustand zu ändern.

Was die wirtschaftliche Situation Angolas anbelangt, so war sie nie glänzend und ist es heute nicht mehr als gestern. Nichtsdestoweniger bleibt sie unvergleichlich **besser als die des Kongos, dessen Bewohner Hunger leiden, oder in Algerien, wo seit der Abwanderung der Franzosen Arbeitslosigkeit und Not herrschen.**

Es ist auf jeden Fall eine unleugbare Tatsache, daß 80 Prozent der schwarzen Bevölkerung Angolas noch in gutem Einvernehmen mit den Portugiesen leben. Ja häufig identifizieren sie sich selbst mit den Portugiesen. Kürzlich bekam ein italienischer Journalist von zwei anscheinend oppositionellen schwarzen Führern auf die Frage: „Nun, wie vertragen Sie sich mit diesen Portugiesen?" in gereiztem Ton folgende Antwort: „Aber mein Herr, wir sind doch selbst Portugiesen!"

Tatsächlich verlangen die angolesischen Eingeborenen, vor allem die im Busch lebenden, keineswegs die nationale Unabhängigkeit. Die Frage interessiert sie nicht einmal. Es sind die nicht sehr zahlreichen, aber ehrgeizigen Gebildeten, die sich lautstark zu Wort melden. Sie sind es auch, die die angeblichen „politischen Parteien" organisieren und bewaffnete Aufstände anstacheln.

Zwei Gruppen dieser Art stechen zur Zeit hervor: Die UPA (Union der angolesischen Bevölkerung) und die MPLA (Volksbewegung für die Befreiung Angolas). Letzere wurde vor einigen Jahren **mit dem offen eingestandenen Ziel gegründet, Angola zu einem kommunistischen Staat zu machen.** Dieses Ziel wurde formell niemals aufgegeben, aber die beiden Anführer der MPLA, Agostinho Neto und Mario de Andrade, Arzt bzw. Ingenieur, suchen, so heißt es, jeden Extremismus zu vermeiden. Ihre Anhänger sind vor allem die Dembos und die Ambudos, während sich die UPA größtenteils auf die Kicongos stützt.

Der Chef der UPA, Roberto Holden, ein intimer Freund Lumumbas, bildete in Leopoldville eine „angolesische Exilregierung". **Er wird von den Amerikanern aktiv unterstützt, vor allem vom Amerikanischen Afrika-Komitee, dessen Präsident Ehrwürden Donald S. Harrington ist, und ebenso von gewissen politischen Kreisen Washingtons.**

Diese Unterstützung ist zumindest seltsam, wenn man bedenkt, daß Roberto Holden und seine Vertreter in Angola, Simao Lucas und Ferraz Bomboko, für unqualifizierbar barbarische Handlungen verantwortlich sind. Hier einige Beispiele: **Der Missionar Pater Graziani wurde in Stücke geschlagen. Sein Bart und seine Hände wurden als Trophäen nach Leopoldville gebracht, wo die UPA ihren Sitz hat. Ein Unteroffizier und vier portugiesische Soldaten, die in der Gegend von Colua von Ferraz Bomboko aufgegriffen wurden, wurden in seinem Beisein von seinen Leuten verspeist. Derselbe Bomboko und Simao Lucas haben wahre Kannibalen-Bankette organisiert. Außerdem übernahmen sie bei der Rekrutierung neuer „Rebellen" die Zeremonie des Abendmahls, sie ließen die verängstigten „Freiwilligen" kleine Stücke Menschenfleisch verschlingen. Die Zahl der weißen Siedler, die von den Männern Holdens ermordet und zerstückelt wurden, wird auf zweitausend, die der Schwarzen auf viertausend geschätzt.**

Und die Urheber all dieser Grausamkeiten sollen nach Ansicht der Vereinten Nationen die Macht in Angola übernehmen. Das tragische Beispiel des Kongo reicht nicht aus, um die ehrwürdige Versammlung von der Tatsache zu überzeugen, daß man, bevor man einem Land die Unabhängigkeit gibt, zuerst fähige Kader schaffen und das kulturelle Niveau der Bevölkerung heben muß.«

POLITISCHE DOKTRIN

Ich kenne keine wohltuendere Gnade als die, seinen inneren Beruf gefunden und damit sich selbst entdeckt zu haben. Die meisten Sterblichen leben als vom Wege Abgekommene. Sie ergeben sich in ihr Schicksal; aber nicht ohne die heimliche Hoffnung, ihm eines Tages ein Schnippchen zu schlagen. Ich habe viele Männer gesehen, die in den erregendsten Berufen (wie zum Beispiel in dem prächtigen, totalen, menschlichen und wahrhaften Soldatenberuf) davon träumten, eines Tages auskneifen zu können und ein Hintertürchen geöffnet zu finden, das sie zur bürokratischen Geruhsamkeit oder zur händlerischen Geschäftigkeit führen möchte. Hier handelt es sich um Leute, die ein unwahres Dasein leben, ein Dasein, das nicht dem entspricht, wozu sie eigentlich bestimmt waren. Manches Mal fühle ich eine beklemmende Angst um das Schicksal so vielen echten Lebens, das nicht von seinen, in verfälschtem Dasein verhafteten Trägern gelebt wurde. Daher weiß ich was es bedeutet, seinen inneren Beruf gefunden zu haben. Ich weiß auch, daß es keine äußeren Ehren gibt, die im entferntesten an die stille Freude heranreichen, sich im Einklang mit seinem Stern zu fühlen. Nur diejenigen sind glücklich, die wissen, daß das jeden Morgen durch ihren Balkon einfallende Licht erscheint, um die ihnen der Weltharmonie zugedachte rechte Aufgabe zu beleuchten.

Heutzutage können wir uns nicht in der Zelle von der Welt abschließen. Einmal, weil zu viel Lärm von der Straße heraufschallt; zum anderen, weil das sich Ausschalten von dem, was draußen vorgeht, nicht unserer Bestimmung im Gesamtschicksal dienen, sondern diese unsere Bestimmung widernatürlich in Schicksal verkehren würde. Heute heißt es dienen. Die Funktion des Dienens, des Handwerkens hat ihre ruhmreiche und stattliche Würde wiedererlangt. Zorn und Ekel muß in uns aufsteigen gegenüber solch beschämenden Vegetierens. Hier heißt es ohne Rücksicht das Messer ansetzen; und es spielt keine Rolle, ob das Skalpell bluten macht. Entscheidend bleibt die Gewißheit, daß es aus Liebe geschieht.

José Antonio Primo de Rivera

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Tschechoslowakische Grenzsicherung

Die tschechisch-bayerische Grenze ist von den Kommunisten wesentlich besser abgesichert als die Zonengrenze. Neben einem elektrisch geladenen Zaun gibt es 30 m jenseits des Zaunes ein Stolperdrahtsystem, das streckenweise bis zu 3 km landeinwärts reicht. Es handelt sich um sehr dünne, fast nicht sichtbare Drähte, an denen Leuchtraketen befestigt sind. Sie sind in Höhen von 30 cm bis zu 1,50 m gespannt und lösen den Leuchtsatz schon bei geringer Berührung aus. In einem solchen Falle benachrichtigt die nächste Streife sofort die Grenzkompanie, die dann die Alarmgruppe in den betreffenden Raum schickt.

Außerdem gibt es parallel zum Stacheldrahthindernis noch ein Drahtsystem unter Schwachstrom. Schon bei geringer Berührung leuchtet dann bei dem zuständigen Wachhabenden eine bestimmte Lampe auf. Dadurch ist genau festzustellen, in welchem Abschnitt Grenzübergänge versucht werden. Allerdings ist dieses System nur in besonders wichtigen Abschnitten eingeführt. Die tschechischen Posten berichten, es gäbe naturgemäß viele Fehlalarme durch Wild oder herabfallende Äste.

Entsprechend kommunistischer Praxis ist außerdem noch ein besonderes Sicherungssystem innerhalb der Grenztruppe eingeführt worden, um Grenzüberschreitungen von Uniformierten zu verhindern. Für jeden Tag wird eine Parole (tschechisch: Feldruf) ausgegeben. Sie wechselt täglich um 19 Uhr. Dabei wird eine Zahl zwischen 3 und 10 bekanntgegeben. Trifft nun eine Streife auf eine unbekannte Person, wird diese mit „Halt! Stehenbleiben!" und der Zahl 4 angerufen. Ist dem Unbekannten die Parole bekannt, so wird er mit 5 antworten, also mit der Zahl, die zusammen mit 4 die Zahl 9, die Parole, ergibt.

Mitunter werden auch zwei Worte verwendet, z. B. die Worte „Mütze" und „Stiefel". Die Streife ruft in diesem Falle „Halt! Feldruf!". Die Gegenseite antwortete mit dem Wort „Mütze" und ruft zugleich „Gegenruf". Daraufhin hat die Streife mit dem Wort „Stiefel" zu antworten.

(Wehr-Pol. Information)

Sowjetische Kriegsgeschichte bzw. Kriegsgeschichten in westdeutschen Illustrierten

Das Problem der Illustrierten, die in Deutschland erscheinen, ist ein trauriges Kapitel. Kaum eine unter ihnen, die nicht konsequent, wöchentlich oder halbmonatlich, in ihren Spalten, mit Bilddokumenten belegt, alles präsentiert, was für jeden der sich als Deutscher bekennt, beleidigend und demütigend ist. Es läßt sich kaum feststellen, welche dieser Illustrierten den Kryptokommunismus am besten vertritt.

Wir glauben jedoch, daß die in München, im Kindler-Verlag, erscheinende „Revue", den 1. Platz unter allen in Deutschland erscheinenden kryptokommunistischen Illustrierten beanspruchen kann.

Die „Bunte, Münchner, Frankfurter" schien bis jetzt etwas gemäßigter zu sein, mit der von Alfred Strobel am 3. Februar 1963 veröffentlichten Reportage über Stalingrad jedoch, rückte auch diese Illustrierte in die Reihe der Spitzenreiter der Helfershelfer des Weltkommunismus vor. Der Reporter begnügte sich nicht damit, nur seine eigenen Bilder, mit Begleitworten, die „die heroischen Taten der Roten Armee" hervorheben, zu präsentieren, sondern brachte auch Aufnahmen, die ihm von „russischen Freunden" zur Verfügung gestellt wurden. Auf Seite 32 wird ein solches Bild gezeigt, und zwar mit folgendem Begleittext:

»Dieses Foto (links) stammt aus keinem Film und aus keiner deutschen Wochenschau. Es wurde im **Dezember 1942** von einem Russen aufgenommen und zeigt die gnadenlose Härte der Kämpfe um Stalingrad. Rotarmisten greifen die deutschen Stellungen an. Schwere Geschosse schlagen ein. Ein Russe zieht eine Handgranate ab. Ein anderer gibt seinen Kameraden mit einer Maschinenpistole Feuerschutz. Von einer Kugel tödlich getroffen, stürzt ein Rotarmist rückwärts zu Boden.«

Dabei hat das „Dezember"-Bild hochsommerliche Kulissen. Die 8 Rotarmisten, die zu sehen sind, laufen durch Gras und Büsche (die ihre Blätter nicht verloren haben) und der Maschinenpistolen-Schütze schießt hinter einem Heuschober hervor. Die Rotarmisten tragen **alle** Sommerblusen und -mützen ... Die einschlagenden schweren Geschosse sind nichts anderes als angezündetes Gras ...

Das ganze ist eine grobe Fälschung, die mit den Kämpfen um Stalingrad nicht das geringste zu tun hat. Das Bild stammt sicher aus einem sowjetischen Propagandafilm.

Auf diese Art und Weise wird, unverschämt und ungestraft, sowjetische Propaganda gemacht — von sogenannten **deutschen** Illustrierten, zwanzig Jahre nach Stalingrad.

Ein griechischer Bericht über die Arbeitstagung der Südosteuropa-Gesellschaft

In ihren Ausgaben vom 12. und 13. Dezember 1962 berichtete die größte griechische Tageszeitung „Kathimerini" ausführlich über die Arbeitstagung der Südosteuropa-Gesellschaft, die vom 7. bis 10. November 1962 in München stattfand, wobei die Tagung selbst positiv und die deutschen Veranstalter sehr lobend beurteilt wurden.

Im Zusammenhang mit dem Beitrag der kommunistischen, rumänischen Delegation, machte „Kathimerini" einige Bemerkungen, die von allen nichtkommunistischen Rumänen nur begrüßt werden können. Um den reellen Wert der marxistisch-leninistischen Gelehrten von vornherein deutlich zu machen, stellte die griechische Tageszeitung fest, daß **„mehr als 70 rumänische Professoren heute an europäischen und amerikanischen Universitäten lehren und daß diese Professoren eine Rumänische Akademische Gesellschaft ins Leben gerufen haben."** Dann widerlegte „Kathimerini" eindeutig die Behauptung von Constantin Daicoviciu, Mitglied des Staatsrates der sog. Rumänischen Volksrepublik, daß die rumänische Kultur nur durch Menschen, die innerhalb der Grenzen der heutigen sowjetischen Kolonie Rumänien leben, vertreten werden könne. Noch schärfer wandte sich die Zeitung gegen die unerlaubte Weise, in welcher der Politruk der kommunistischen Delegation, Eugen „Stanescu", sein „historisches" Referat hielt. Die anschließenden Diskussionen wurden von „Kathimerini" wie folgt dargestellt:

»In der historischen Abteilung des Kongresses ergriffen nach dem langatmigen Referat des rumänischen Historikers E. Stanescu, eines linientreuen Marxisten, über die „marxistisch-leninistischen Grundlagen der neuen großen Geschichte des rumänischen Volkes", die beiden Exilrumänen Emilian und B. Tase das Wort und wiesen die vom Vorredner vertretene Auffassung zurück. Sie betonten, daß das rumänische Volk von den Russen unterjocht werde, die seit den Zeiten Peters des Großen kein anderes Ziel gehabt hätten, als die rumänischen Gebiete zu schlucken. Ein Büchlein in der Hand haltend, stellte Emilian ganz konkrete Fragen an Stanescu, auf die er natürlich keine Antwort bekam. Unter den verschiedenen Fragen bezog sich eine auch auf den Inhalt des Büchleins in Emilians Händen. Es handelte sich dabei um eine Fremdenverkehrswerbung, worin von der sowjetischen „Moldau-Republik" gesprochen wird, die nichts anderes ist als das den Rumänen geraubte Bessarabien. Diesen Teil der Moldau erklärte das sowjetische Regime zum Gebiet einer eigenen Völkerschaft, obwohl die Bewohner reine Rumänen sind, und deren Rumänisch machte Moskau zu einer „selbständigen Sprache" romanischer Herkunft, die — so der russische Text — den übrigen neulateinischen Sprachen, dem Italienischen, Französischen und Spanischen, ähnlich sei. Vom Rumänischen wird überhaupt nicht gesprochen, gerade als wäre es gar nicht vorhanden, und dabei ist das in Bessarabien gesprochene „Moldauisch" nichts anderes als Rumänisch mit kleinen örtlichen Varianten, also etwas, was beispielsweise bei uns im Kretischen ebenso vorkommt. Diese Mitteilung stellte wirklich eine Demaskierung der sowjetischen Praktiken dar. Auf der dem russischen Werbetext beigefügten Karte war übrigens innerhalb der Grenzen dieser sowjetischen „Moldau-Republik" auch gleich das ganze bei Rumänien verbliebene Moldaugebiet einbegriffen, als handle es sich irgendwie um ein Teilgebiet des sowjetischen Gebildes. Als ich das sah und hörte, da war mir's, als würde ich die Theorien über eine „mazedonische Nation" und eine „mazedonische Sprache" hören und vor mir eine Karte der „Volksrepublik Mazedonien" sehen, die diskret erweitert wurde mit dem Gebiet des „Ägäischen Mazedoniens", dessen Karte in den Museen von Skoplje zu betrachten ist. Dabei ist es noch gar nicht so sicher, wer hier wen kopiert hat: Die Russen Skoplje oder Skoplje die Russen. Eines ist jedoch gewiß: In diesem System wird kopiert, ohne Tantiemen zu entrichten. Auch das sollte man nicht vergessen!«

Das ist also die Stellungnahme einer Zeitung, die eine klare Sprache spricht. Aber sie erscheint in Athen. Die Münchner Tageszeitungen ihrerseits haben mit keinem Wort erwähnt, daß an der Arbeitstagung der Südosteuropa-Gesellschaft auch Exilrumänen teilnahmen, die etwas mehr bedeuten als der linientreue Genosse „Stanescu".

ACHTUNG!

Wir benötigen Landkarten von den östlichen Teilen der Krim, von Feodosia bis Kertsch (1: 200 000 oder 1: 100 000). Kann uns ein deutscher Kamerad leihweise solche Landkarten zur Verfügung stellen?

Unsere Buchbesprechung:

Hermann Raschhofer: **„Der Fall Oberländer"** — Eine vergleichende Rechtsanalyse der Verfahren in Pankow und Bonn. 279 S. Verlag Fritz Schlichtenmayer, Tübingen/Neckar.

Dieses Buch ist nicht nur zum Zwecke der Rehabilitierung eines Mannes geschrieben. Es zeigt an Hand des äußerst genau, bis in die letzten Zeugenaussagen, verfolgten und untersuchten „Falles Oberländer", wie das Recht, Grundlage und Gerüst jeden Staates, in den marxistisch-leninistisch gelenkten Staatsgebilden einer Beugung unterliegt, die es, wie alle anderen Lebensbereiche — Wirtschaft, Kultur usw. — zu einer rein politischen Funktion erniedrigt.

Das Buch ist in vier Kapitel eingeteilt. Kapitel 1 bringt dem Leser eine Parallele der beiden Verfahren gegen Dr. Oberländer, in Bonn und in der sowjetisch besetzten Zone Deutschlands, den Verlauf beider Prozesse und die Urteile.

Kapitel 2 und 3 untersuchen dann die tatsächlichen Vorkommnisse, deren Aufrollen in dem Prozeß in Bonn zu einer Einstellung des Verfahrens gegen Dr. Oberländer führte, die Hintergründe der damaligen Situation in Galizien und die Funktionen der Einheiten Nachtigall und Bergmann, wobei auch der völkerrechtliche Aspekt nicht übergangen wird.

In Kapitel 4 geht Raschhofer noch einmal ausführlich auf das Urteil im ostzonalen Verfahren gegen Dr. Oberländer ein. In einer Anlage schließlich werden Zeugenaussagen betr. die Tätigkeit der Einheiten Nachtigall und Bergmann vorgelegt.

Eindeutig geht aus diesem Buch hervor, daß jeder antikommunistische Politiker in die gleiche Lage geraten kann, nämlich, daß er einer von Osten her gesteuerten Hetzkampagne ausgesetzt und ihr schließlich zum Opfer fallen kann. Denn nicht nach dem Recht wird drüben gefragt und gehandelt, sondern allein nach der Gefahr, die ein Politiker für die Zersetzungsarbeit des Weltkommunismus bedeutet, wenn er versucht, dieser Zersetzungsarbeit entgegenzuwirken.

Es ist an der Zeit auch dem letzten Deutschen klarzumachen, daß es nicht angeht, sich von den gleichen kommunistischen Machthabern, die sich Deutschland einverleiben wollen, jeden beliebigen deutschen Politiker „abschießen" zu lassen.

*

In der nächsten Nummer:

— Hellmuth Günther Dahms: **„Der Spanische Bürgerkrieg 1936—1939"**. Rainer Wunderlich Verlag Hermann Leins, Tübingen.

— Helmut Sündermann: **„Potsdam 1945, ein kritischer Bericht"**. Mit den Protokollen der 13 Sitzungen, in denen über Deutschland und Osteuropa entschieden wurde. Druffel-Verlag, Leoni am Starnberger See.